

Jamsai

กล่อมเกลา ปราชญ์หญิง

1

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

一個門客的自我修養

เทียนหฺร่อวี้ 天如玉 เจียน

พวงหยก แปล

มากกว่ารัก

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

นางกัศริณมีปากล่าง “ข้าไม่อยากห้าพันกับท่าน หรืออาจกล่าวได้ว่าไม่อยากไปถึงจุดที่เราต้องห้าพันกัน”

น้ำเสียงของชายหนุ่มยังเรียบเฉยเหมือนเดิม “เพราะเหตุใดเล่า”

“ข้าคิดว่าการที่คนสองคนห้าพันกัน ถึงอย่างไรก็ต้องมีความเกลียดชังแฝงอยู่ แต่ข้าไม่อยากเกลียดท่าน”

อยู่ๆ กงซื่อก็รั้งบังเหียนให้ม้าหยุดวิ่ง มองม้าของอี่เจียงเดินขึ้นมาตีคู่ รอบตัวมีดมิด เสียงของเขาลอยเรื่อยมากับสายลมยามราตรี “ศิษย์น้อง เจ้าชอบข้า”

อี่เจียงชะงัก

“เจ้าชอบข้า”

“...”

“ความชอบเป็นเพียงความรู้สึกอย่างหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องปิดบังหรอก”

อี่เจียงรู้สึกว่่าสมองของเขาทำงานเป็นเหตุเป็นผลจนเหมือนไม่ใช่มนุษย์เดินดิน

มากกว่ารัก กล่อมเกล้าปราชญ์หญิง 1

เทียนหูอวี่ เซียน พวพยก แปลา

《一个门客的自我修养》

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 天如玉 Tian Ru Yu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2647-2

ภาพประกอบ 米朱弗玄

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

พบบน

กระดาษหนอมลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ครั้งนี้ 'ท่านเทียนหูอวี่' จะพาท่านนักอ่านย้อนเวลากลับไปสู่ยุคจั้นกั๋ว ยุคที่แผ่นดินจีนแตกเป็นแคว้นเล็กแคว้นน้อย มีนักปราชญ์หลากหลายสำนักมากมาย รวมถึงพบเจอกับบุคคลในประวัติศาสตร์

จะเป็นอย่างไรนะ หากต้องตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองอยู่ในโลกที่ไม่คุ้นเคย เต็มไปด้วยไฟสงครามทุกหย่อมหญ้า ภาษาก็อ่านไม่ออก แต่ใครๆ กลับมองว่าตัวเราเป็นปราชญ์ผู้ปราชดเปรื่อง แล้วจะมีชีวิตรอดในโลกใบนั้นได้หรือ

ไม่เพียงแค่เอาชีวิตรอด 'อี้เจียง' ยังต้องคอยรับมือกับศิษย์พี่ร่วมสำนัก ผู้ที่คอยแต่ทดสอบสติปัญญา nang ด้วยวิธีการต่างๆ นานา ไม่เว้นกระทั่งหัวใจ รวากับใครรู้สึกหวั่นไหวมากกว่าผู้นั้นแท้!

หากท่านนักอ่านอยากรู้แล้วว่าอี้เจียงจะต้องพบเจอเรื่องราวใดบ้าง แล้วการปะทะกันระหว่างศิษย์พี่ศิษย์น้องจะเข้มข้นขนาดไหน จะมีผู้ใดเข้ามาเป็นหมากในสงครามระหว่างแคว้นครั้งนี้อีกหรือไม่ เชิญท่านนักอ่านร่วมออกเดินทางไปพร้อมกับพวกเขาได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * อี้เจียง หญิงสาวจากยุคปัจจุบัน ทะลุมิติมาอยู่ในร่างหวนเจ้อ ศิษย์สำนักกุ้ยกุซึ่งเป็นหมื่นเค่อชั้นสูง
- * กงซีอู๋ ศิษย์พี่ของอี้เจียงที่เก่งกาจทั้งนุ่นและบู๊ เป็นขุนนางแคว้นฉี เป็นคนทำงานโดยมีแผนการรัดกุมรอบคอบ
- * จ้าวจิ้งเจียว หรือฉางอันจวิน น้องชายของจ้าวหวังตัน ขอบแต่่งชุดสตรี เจ้าอารมณ์ เป็นลูกคนโปรดของพระพันปีจ้าว
- * ตันคุย องครักษ์ประจำกายอี้เจียง เป็นมือกระบี่ รักเจ้านายยิ่งชีพ
- * เผยยวน ศิษย์สำนักง่ิงจื่อ ต้นแบบของเขาคือกงซีอู๋ เป็นหมื่นเค่อของจ้าวจิ้งเจียว ไม่ชอบบอกนอกนอกเรือน
- * เช่าจิว ศิษย์สำนักโม่จื่อ เกลียดสงคราม เป็นสหายของเผยยวน
- * จ้าวเซิง หรือผิงหยวนจวิน ท่านอาของจ้าวจิ้งเจียว เป็นมหาอำมาตย์แคว้นจ้าว
- * เว่ยอู๋จี้ หรือชินหลิงจวิน น้องชายต่างมารดาของเว่ยหวัง เชี่ยวชาญในการศึก ให้ความสำคัญกับสหาย

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ทะลุมิติไปเป็นเหมินเค่อ*

เมืองหาดัน แคว้นจ้าว

ผิงหยวนจวิน** ในตอนนี้รู้สึกปวดใจยิ่ง เจ้าแคว้นผู้เป็นพี่ชายสิ้นบุญ รัชทายาทที่จะสืบทอดบัลลังก์ต่อไปไม่มีใครชอบหน้าเขาเท่าไร แค่ว่าต่อไปอาจถูกริดรားฎรไदन้อยลง ใจเขาก็แทบแหลกสลาย

วันนี้เขาตื่นนอนแต่เช้าสวมชุดไว้ทุกข์ จดรูปเผ่ากระดาษาเงิน กระดาษาทองเช่นไหว้พี่ชาย คงเพราะกำลังตรอมตรมอย่างแสนสาหัส มือจึงลั่นจนผลอทำไฟติดเสื้ออนุสุดที่รักโดยไม่ตั้งใจ ยามทุกคนเข้าไปช่วย อนุของเขากันอะอะวุ่นวาย แววดาของเขากลับว่างเปล่า น้ำตาไหล ไม่ขาดสาย ริมฝีปากขมขมบิพม์พำถึงผู้เป็นพี่...

"นายเราช่างรักภักดีอะไรเช่นนี้!"

* เหมินเค่อ คือบริวารที่ขุนนางหรือชนชั้นสูงเลี้ยงไว้ในจวนเพื่อใช้สอยหรือประดับบารมี

** จวิน คือบรรดาศักดิ์ของผู้ครองที่ดินศักดินาในสมัยขุนจันกั้ว โดยจะมีชื่อเขตที่ดินศักดินาที่ปกครองอยู่ นำหน้า

เหล่าเหมินเคอที่ยืนมุงดูอยู่บนลานพากันตื่นตัว จรรยาบรรณในอาชีพทำให้พวกเขาเล็งเห็นช่องทางการแสดงศักยภาพของตนเป็นครั้งแรก ครึ่งหนึ่งจึงกรูกันเข้าไปร่วมหลังน้ำตากับผิงหยวนจวิน ส่วนอีกครึ่งวิ่งโร่ออกไปวาทะประกาศความดีงามของเจ้านายตนที่ข้างนอก

การตื่นตัวของพวกเขาทำให้อนุของเจ้าบ้านอิงไปด้วยความตกใจ พอตั้งตัวได้ก็เริ่มร้องไห้ไวยวาย หักปิ่นหยกเป็นสองท่อนอย่างโมโห

"ท่านพี่ทำเช่นนี้คงไม่เหมาะ" ยามเข้านอนตอนกลางคืน พูเหริน* ของผิงหยวนจวินพูดกับสามีด้วยสีหน้าครุ่นคิด

"หือ? ไม่เหมาะสมอย่างไร" ผิงหยวนจวินถามอย่างไม่ใส่ใจ ขณะนั่งดูบไครคราเบื่องหน้าคั่นช่องสำริดก็ยังประทับใจการแสดงละครของตนไม่หาย

"สิ่งที่ท่านพี่ทำวันนี้แสดงถึงความจงรักภักดีต่อต้าหวัง** ความรักที่น้องมีต่อพี่ แต่แค่นี้ยังไม่พอเจ้าคะ ถ้าเกิดต้าหวังคนใหม่มองว่าท่านพี่ยึดมั่นต่อนายเก่า ไม่เห็นความสำคัญของเขามากพอ ต่อไปท่านไม่ยิ่งตกที่นั่งลำบากหรือ"

เมื่อที่ลูกบไครคราหยุดชะงัก จากนั้นก็ตบโต๊ะ "นั่นสิ! เหตุใดข้าถึงไม่ทันคิดนะ เป็นเช่นนั้นจริงๆ แล้วพูเหรินคิดว่าควรทำอย่างไรดี"

ผู้เป็นภรรยาตอบ "ข้าได้ยินว่าในกลุ่มผู้มีอำนาจเริ่มมีคนสนับสนุนองค์ชายต่างๆ แล้ว ท่านพี่จะข้ากว่าคนอื่นไม่ได้นะเจ้าคะ"

* พูเหริน เป็นคำเรียภรรยาเอกของเชื้อพระวงศ์หรือขุนนางผู้มีบรรดาศักดิ์

** หวัง หรือต้าหวัง เป็นคำเรียกกษัตริย์หรือเจ้าผู้ครองแคว้น ซึ่งยุคขุนชนชั้นก็จะมีการเรียกผู้ปกครองแคว้นต่างกันไป มีทั้งหวัง กง หิว ป้อ และหลังจากแคว้นฉินรวมแผ่นดินได้แล้วผู้ครองแคว้นจึงเรียกว่าฮ่องเต้ หรือจักรพรรดิ ส่วน 'หวัง' (ฮอง) ถูกลดระดับเป็นเพียงบรรดาศักดิ์หนึ่งเท่านั้น

ผิงหยวนจวินขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็วางคันฉ่องลง ก่อนคลี๋ย้ม คล้ายตัดสินใจได้เสียที ภรรยาผู้มากด้วยวัยที่อยู่ใต้แสงเทียนในเวลานี้ ก็ดูน่ารักน่าชังขึ้นมาก "ฟูเหรินกล่าวได้มีเหตุผล จวนเรามีเหมินเค่อมากมาย หากคนเข้าไปอยู่ข้างกายของคหบดีแต่ละคนช่างง่ายดายยิ่ง ต่อไป มีพวกเขาคอยหนุนหลัง อาอย่างข้าก็ยังคงครองตำแหน่งมหาอำมาตย์ ได้อย่างสบายใจเหมือนเดิม"

"ท่านพี่กล่าวได้ถูกต้อง แต่จะทำการขัดแย้งไม่ได้ มิเช่นนั้นคนอื่น จะรู้ทัน ข้าหมายตาจิ้งเจียวเอาไว้ เขาเป็นบุตรชายคนเล็กที่พระมเหสี ทรงรักที่สุด แล้วยังเป็นน้องชายร่วมอุทรของรัชทายาทต้น เมื่อรัชทายาท ขึ้นครองบัลลังก์ เขาจะต้องได้รับการอวยยศครั้งใหญ่ ท่านพี่แค่ส่งคนที่ ไว้ใจได้ไปอยู่ข้างกายจิ้งเจียวก็พอ"

ไม่เสียแรงที่นางเป็นน้องสาวของเว่ยหวังและเป็นพี่สาวของ ชินหลิงจวิน ผิงหยวนจวินเพิ่งประจักษ์ถึงความเก่งกาจของภรรยาก็วันนี้ เขาลุกขึ้นจัดเสื้อผ้าแล้วค้อมคำนับนาง แม้แต่น้ำเสียงก็เต็มไปด้วยความ เลื่อมใส "ฟูเหรินพูดได้ถูกต้องยิ่งนัก แต่พวกเราเลี้ยงเหมินเค่อเอาไว้ มากมาย ควรส่งใครไปถึงจะเหมาะสมที่สุด"

"ส่งใครไปก็ไม่เหมาะทั้งนั้น ท่านพี่ควรจะส่งคนมีความสามารถ ที่ถูกใครต่อใครลืมนั่นไปแล้ว เช่นนี้ถึงจะไม่ใช่สิ่งที่สังเกต"

"เหมินเค่อของเรามีแต่คนเก่งชื่อเสียงโด่งดังทั้งนั้น มีคนประเภทนั้น เสียที่ไหน"

ฟูเหรินยกมือป้องปากยิ้ม "ท่านพี่ลืมคนที่ถูกขังอยู่ในคุกแล้ว หรือเจ้าคะ"

ผิงหยวนจวินฟังแล้วถึงนึกขึ้นมาได้ กล่าวกันว่าคนผู้นี้เป็นศิษย์คนสุดท้ายที่เจ้าสำนักกุยกุ* คนล่าสุดรับ แต่อายุยังน้อยนัก รูปร่างผอมสูงราวกับลำไผ่ จนถึงตอนนี้เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นบุรุษหรือสตรี

ถ้าจำไม่ผิด น่าจะอยู่ในคุกมาครึ่งปีแล้ว อยู่นอกสายตาใครต่อใครจริงๆ นั่นแหละ หากปล่อยตัวออกมา คนผู้นี้จะต้องซบซึ้งในบุญคุณจงรักภักดีต่อเขาชนิดทำงานให้แบบถวายหัว เป็นตัวเลือกที่ดีจริงๆ

"พุเหรินหลักแหลมเหลือเกิน!" แผนการเป็นรูปเป็นร่าง ผิงหยวนจวินก็อารมณ์ดีมาก ยิ่งมองพุเหรินของตนก็ยิ่งรู้สึกรื่นหูรีนตา คึ้นนั้นเขาจึงสวมกอดนาง พร่ำพลอดคำหวานให้ฟังทั้งคืน

อนุภรรยาผู้ถ่างตารอให้ผิงหยวนจวินมาปลอบโยนจนเช้าก็ยังรอเก้อ หักปิ่นอันที่สองด้วยความโมโห

ผู้คนแคว้นจ้าวชอบร้องรำทำเพลง โดยเฉพาะในเมืองหানตันที่มีเสียงดนตรีดังให้ได้ยินทุกคืน เวลากลางคืนสถานถูกกำหนดไว้ดีมาก จึงได้ฉายาว่า 'นครไร้นิทร' หลังจากจ้าวหวังเสด็จสวรรคตได้ไม่นาน ทั้งแผ่นดินก็ร่วมไวทุกข์ ห้ามไม่ให้บรรเลงมโหรีหาความสำราญ แต่ชาวจ้าวก็ยังคิดค้นการรำรำที่ไม่มีเสียงขึ้นมาได้ ผู้แสดงจะเคลื่อนไหวอย่างเคร่งขรึมสง่างามและมีสีหน้าหม่นหมอง สอดคล้องกับบรรยากาศ ในตอนนี้เป็นอย่างดี จึงไม่เป็นที่ติฉินของใคร สมแล้วที่ผู้คนแคว้นอื่นมักพูดกันว่าชาวจ้าวไหวพริบดี เฉลียวฉลาดกว่าคนอื่น

เสียงฝีเท้ามาดังกุกๆ ย่ำไปตามถนนใหญ่ ต้นคูนั่งอยู่บนหลังอาชา

* ผู้ก่อตั้งสำนักกุยกุ หรือกุยกุจื่อ มีชื่อเดิมว่าหวังสวี่ เป็นนักปราชญ์ นักการเมือง และนักวางกลยุทธ์ที่มีชื่อเสียงในยุคจั้นกั๋ว

ผีเท่าดี คอบไปยังคุกนอกเมืองหลวงด้วยความเร็วสูง เสียงจ๊อกแจ้กของผู้คนที่ยื่นดูการร้ายรำสองข้างทางถึงจะเจียบหายไป

สองฝั่งของคุณคือผู้คุมที่ถือคบไฟนิ่งราวรูปปั้น มองดูน่าขนลุก ภายใต้แสงไฟที่วูบไหวตามแรงลม แต่ต้นคุดเป็นมือกระบี่แคว้นเยียน เห็นฉากสยดสยองมาจนคุ้นชิน จึงไม่รู้สึกราวหวาดหวั่นกับภาพนี้แต่อย่างใด

เขาลงจากหลังม้า ร่างสูงตระหง่านราวต้นสนใหญ่ยืนตรงส่งาสองตาจับจ้องประตูใหญ่ของคุณเหม็ง

ไม่นานนักบานประตูก็เปิดออกจนสุด ใครคนหนึ่งเดินออกมาช้าๆ ต้นคุดเคลื่อนไหวในทันใด เขาสาวเท้าวิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ส่งเสียงไปก่อนตัว "ในที่สุดแม่นางก็ออกมาเสียที!"

คนคนนั้นชะงักท่าภายใต้แสงจันทร์ เสาร่างทอดไปบนพื้นเป็นทางยาว ครู่ใหญ่ถึงได้มีท่าที่ตอบสนอง "ต้นคุด?"

น้ำเสียงแปลกไปเล็กน้อย แต่เนื้อเสียงไม่ผิดไปจากวันวาน ไม่ได้กังวลใสแจ่มเช่นเด็กสาวทั่วไป กลับค่อนข้างต่ำ ต้นคุดเสียงสั่นด้วยความตื่นเต้น "ข้าเอง แม้แต่ข้าท่านก็จำไม่ได้แล้วหรือ"

นางค่อยๆ เดินเข้ามาหา "จำได้"

เมื่อครู่ต้นคุดยืนนิ่งซึ่งเหมือนหินก้อนใหญ่ แต่ตอนนี้ทำราวกับเป็นนกน้อยที่ถลabinออกจากกรง ผีเท่าเบาหวิวและว่องไว น้ำเสียงเบิกบาน เขารับพานางเดินมา ประคองนางขึ้นหลังอาชาพลางถาม "หลังจากนี้แม่นางคิดจะทำเช่นไรต่อ"

คนบนม้านิ่งไปนานถึงค่อยตอบว่า "ข้ายังไม่ได้คิดเลย"

ต้นคุดประหลาดใจเล็กน้อย เมื่อก่อนไม่ว่าเป็นเรื่องใดนางก็เจียบขาด

จับไวเสมอ เหตุใดถึงเปลี่ยนไปได้เพียงนี้กันเล่า แต่พอคิดว่าอีกฝ่ายอยู่ในคุกมาครึ่งปีเขาก็พอเข้าใจได้ เพิ่งออกจากคุกจึงยังปรับตัวไม่ทันกระมัง

เขาจูงม้าเดินไปข้างหน้าช้าๆ ไม่มีใครพูดอะไรระหว่างนั้น จวบจนถึงถนนใหญ่ สองข้างทางแฉวนโคมไฟสว่างไสว ผู้คนร่ำรำครีกรื่นชายหนุ่มถึงอาศัยแสงไฟมองคนบนหลังม้า แล้วก็ต้องสะดุ้งอยู่ในใจ

นางยังคงสวมเสื้อผ้าบุรุษชุดเดียวกับตอนที่เข้าไปในคุก ทว่าตอนนี้เก่าโทรมเต็มที ที่เห็นได้ชัดคือดูหลวมโพรกกว่าตอนเข้าคุกมากนัก ร่างใต้อาภรณ์แบบบางเหมือนพร้อมจะปลิวไปตามลมได้ทุกเมื่อ ใบหน้าขาวซีดปลายคางเรียวแหลมจนน่าสงสาร

นางเป็นเด็กสาวที่เพิ่งอายุได้เพียงสิบสี่ปีเท่านั้น ครึ่งปีที่ถูกขังอยู่ในคุกคงผ่านความลำบากมาไม่น้อย ชายหนุ่มกำยำสูงเก๋าชื่อ* อย่างต้นคุดพอเห็นแล้วยังถูกกระตุ้นความเป็นแม่ขึ้นในหัวใจ เขาสูดจมูกแล้วพูดว่า "ข้าจะพาแม่นางไปอยู่ที่เรือนซิงเฟิงสักกระยะ ที่นั่นงดงามและเงียบสงบเหมาะจะใช้เป็นที่พักพิง"

"เจ้าตัดสินใจตามที่เห็นควรแล้วกัน" ฝ่ายตรงข้ามไม่มีท่าทียินดี ยินร้าย

ต้นคุดพยายามคาดเดาว่าเวลานี้นางคิดอะไรอยู่ในใจ พลันนึกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง จึงถามขึ้นอย่างล่งเล "แม่นาง...คงไม่คิดจะแก้แค้นกงซีอุ่*ทันทีที่ออกมาหรือกระมัง"

เด็กสาวเอียงคอ แต่ละคำถูกเอ่ยเอื่อนออกมาช้าๆ เหมือนผ่านการไตร่ตรองมานานับครั้งไม่ถ้วน "ก็เรียกได้ว่าอยากแก้แค้น ไฉนจึงไม่ได้เล่า"

* ชื่อ (เซี่ยเซ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ชายหนุ่มถอนหายใจ "ไม่ใช่ไม่ได้ เพียงแต่โอกาสยังไม่ถึง กงซีผู้เป็นศิษย์พี่ของท่าน ท่านรู้จักความสามารถของเขาดีกว่าข้า ท่านเพิ่งออกจากคุก หากที่ตั้งตัวให้มั่นคงก่อนค่อยวางแผนดีกว่า"

คนบนหลังม้าพยักหน้า "ถูกของเจ้า ข้าแค่กำลังคิดว่าตอนนี้ศิษย์พี่คนนี้จะของข้าน่าจะอยู่ที่ใด"

แต่ก่อนไม่ว่าจะหมายถึงเรื่องหยาบคายเพียงไร นางก็ต้องเอาคืนให้ได้ ไม่ง่ายเลยจริงๆ ที่คราวนี้นางยอมฟังเขา ดันคุยถอนหายใจโล่งอก จากนั้นก็ส่ายหน้า "ไม่มีใครรู้ที่อยู่ของผู้ทรงภูมิกงซี ตั้งแต่ที่ผู้ทรงภูมิก๊วยกู่ให้เขาสำเร็จวิชาจากสำนัก เขาก็ไม่เคยบอกใครว่าจะไปไหน มีแต่ต้องรอให้เขาปรากฏตัวขึ้นเอง"

อาซาที่เดินช้าๆ อย่างเรียบร้อยมาโดยตลอดพลันเตะขาวิ่งขึ้น ดันคุยรีบปลดอบมันให้หายตื่น "แม่นางเป็นอะไรไป"

"เมื่อครูเจ้าพุดถึง...ผู้ทรงภูมิก๊วยกู่?"

"ขอรับ"

"อาจารย์ข้าคือผู้ทรงภูมิก๊วยกู่?"

"ขอรับ"

ร่างบนหลังม้าเฉียดงูบ ก่อนรวงตกลงไปบนพื้นดังตุบ ดันคุยรีบเข้าไปประคองนางขึ้นมา ได้ยินนางอุทานด้วยความเร็วปกติ แต่เป็นคำที่เขาฟังไม่รู้เรื่องโดยสิ้นเชิง "แม่เจ้า!"

แต่เดิมเรือนชิงเฟิงเป็นคฤหาสน์ต่างแดนที่คหบดีแคว้นเว่ยคนหนึ่งสร้างเอาไว้ในเมืองหนานตัน ภายหลังมักมีบัณฑิตลี้ภัยจากแคว้นต่างๆ

แวะเข้ามาพักเสมอ เพิ่มกลิ่นอายเจกเช่นปัญญาชนพึงมีให้สถานที่นี้
ทีละน้อย คหบดีผู้นั้นจึงเปลี่ยนที่นี้เป็นโรงเตี๊ยมไปเสียเลย แต่ยังคงรักษา
บรรยากาศเรียบหรูสงบเงียบเอาไว้เหมือนเดิม และยังเป็นที่พักผ่อนใน
หมู่บัณฑิตมาจนถึงตอนนี้

ดอกไม้เดือนสีใกล้โรยราหมดแล้ว แต่ยังเหลือกลิ่นหอมลอยอบอวล
อยู่ในสวน อีเจียงสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ นุ่งผ้ายาวสชาติแปลกตรึงหน้าต่าง
เต็มหมดไปครึ่งหนึ่งก็ก้มลงมองใบหน้าตนเองที่สะท้อนเลื่อนๆ อยู่ในถ้วยยา
อดจะยกมือขึ้นหยิกไม่ได้

เจ็บ! หยิกไม่รู้กี่ครั้งก็ยังเจ็บเหมือนเดิม ไม่ใช่ฝันจริงๆ ด้วย สติ
แทบกระเจิงแล้ว เหมือนอย่างที่เคยกระเจิงมาเมื่อแปดสิบสามวันก่อน
ตอนที่พบว่าตนเองอยู่ในห้องขัง

นางพยายามใช้หลักฟิสิกส์ ชีววิทยา ทัศนศาสตร์ ตลอดจน
เทววิทยามาอธิบายปรากฏการณ์ที่ตนประสบพบเจอ แต่พยายามอ้างอิง
หลักวิชาการอย่างไร ความจริงก็ยังไม่ให้เห็นตรงหน้าชนิดเปลี่ยนแปลง
อะไรไม่ได้

โชคดีที่พวกผู้คุมคุบปฏิบัติตนนางอย่างสุภาพ ไม่มีการสอบถามคำ
และลงทัณฑ์อย่างทารุณเหมือนในจินตนาการ ความแตกตื่นลนลาน
ที่อยู่ๆ ต้องมาพบเจอเรื่องเช่นนี้อย่างปุบปับจึงค่อยเบาบางลงบ้าง

วันแรกๆ นางมีอาการมึนหัวเวียนอย่างหนัก มักรู้สึกเหมือนสติ
ไม่อยู่กับตัว ทั้งยังฟังภาษาที่นี้ไม่เข้าใจ เสียงสนทนาระหว่างผู้คุมไม่ใช่
ภาษามนุษย์เลยสำหรับนาง รวากับเป็นบทสวดสรรค้อย่างไรอย่างนั้น

แต่พออาการเวียนหายไป ประสาทสัมผัสจะจางชัดขึ้น หนนาง

ก็เริ่มฟังคำพูดของคนที่นี่รู้เรื่องขึ้นทีละน้อย ถ้อยคำที่หลุดออกจากปากของนางก็เป็นภาษาแบบเดียวกับพวกเขา

อัศจรรย์เหลือเกิน ร่างกายนี้เหมือนมีความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ทั้งที่ความคิดในสมองเป็นภาษาปัจจุบัน แต่พอพูดออกมากลับเป็นภาษาโบราณที่ซับซ้อนเข้าใจยาก รวากับติดตั้งเครื่องแปลภาษาเอาไว้ในหัวก็มีปาน

ต่อมานางจึงลองตั้งข้อสังเกตด้วยตนเอง อาการมีหัวในช่วงแรกคงเป็นเพราะนางยังไม่ชินกับร่างนี้ เมื่อหัวใจและร่างกายเชื่อมต่อกันโดยสมบูรณ์ ประสาทสัมผัสและความรู้สึกนึกคิดจึงสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างสอดคล้อง

ตอนนั้นห้องซังของอีเจียงอยู่แยกออกมาเดี่ยวๆ จากห้องซังนักโทษคนอื่น นางเลยเดาว่าคงเป็นเพราะมีความผิดร้ายแรง และคิดไปว่าตนอาจถูกตัดหัว ทำเอาอกสั่นขวัญผวาจนนอนหลับไม่สนิทไปหลายคืน

ภายหลังนางทนไม่ไหวจึงลองถามผู้คุม ฝ่ายตรงข้ามตอบกลับมายิ้มๆ 'ถ้าจะตัดหัวท่านจริง พวกเราจะเกรงอกเกรงใจท่านเพียงนี้ไปโย'

เด็กสาวฟังแล้วค่อยโล่งอก พอจะลองถามเรื่องอื่น ผู้คุมก็ตอบได้ไม่มาก นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสถานะปัจจุบันของตนเป็นเช่นไร รู้แต่ว่ามีคนคอยดูแลความเป็นอยู่ในคุกให้นางไม่น้อย แม้แต่อาหารการกินก็เข้าชั้นดีเลิศ

อีเจียงพยายามปรับตัวให้คุ้นเคยกับทุกสิ่งทุกอย่าง แต่การถูกขังเดี่ยวเป็นเวลานานทำให้มนุษย์เกิดความคิดฟุ้งซ่าน นางถึงกับคิดว่าตนเองจะถูกขังอยู่เช่นนี้ไปชั่วชีวิต จวบจนยี่สิบกว่าวันก่อน ผู้คุมได้นำจดหมาย

ฉบับหนึ่งมายื่นให้ บอกว่ามีกระบี่แคว้นเขียนนามตันคฺยเขียนมาถึงนาง
อี่เจียงเปิดจดหมายอ่านด้วยความหวังอันล้นปรี่ ปรากฏว่านางแทบจะ
สติแตกอีกครั้งเมื่อพบว่าอ่านไม่ออกแม้แต่ตัวเดียว

และแล้วเมื่อไม่กี่วันก่อน นางก็ถูกปล่อยตัวจริง ๆ

ตอนเดินออกจากคุกมาเห็นคนที่รอตนอยู่ นอกจากตันคฺยแล้ว
อี่เจียงก็นึกถึงคนอื่นไม่ออก

อี่เจียงคาดเดาความเป็นไปได้เอาไว้มากมาย ตันคฺยอาจเป็นบิดา
เป็นพี่ เป็นญาติ หรือกระทั่งสามีของนาง แต่นึกไม่ถึงว่าความจริงเขา
จะเป็นองครักษ์

จากคำบอกเล่าของตัวตันคฺยเอง ในอดีตเจ้าสำนักกู่กู่เคยมี
บุญคุณกับเขามาก่อน ดังนั้นหลังสำเร็จเพลงกระบี่ เขาก็ดันดันขึ้นเขาไป
เสาะหาร่องรอยของเจ้าสำนักกู่กู่ ตั้งใจจะปรนนิบัติรับใช้สามปีเพื่อ
ทดแทนคุณ แต่ผ่านไปแค่ปีเดียว เจ้าสำนักกู่กู่ก็เสียชีวิตก่อน ตันคฺย
คิดว่าถึงอย่างไรก็ต้องทำหน้าที่ไปอีกสองปี จึงจะขอรับใช้ศิษย์ของเจ้าสำนัก
กู่กู่ต่อ

กษัตริย์ปฏิเสธ เพราะตนมีความสามารถพร้อมทั้งบุนและบู๊ ตันคฺยจึง
เบนเป้าหมายมายังศิษย์คนเล็กที่ตัวผอมกะหร่องราวกับต้นถั่วอกแทน

สองวันมานี้ อี่เจียงชักใช้เรื่องบุญคุณในอดีตแบบขุดลึก ที่แท้
บุญคุณในตอนนั้นก็เกิดขึ้นเพียงเพราะเจ้าสำนักกู่กู่ให้น้ำตันคฺยดื่ม
ชาหนึ่ง...

สำหรับนางแล้ว ท่าทางสำนักในบุญคุณของตันคฺยอยู่ในระดับ
ต่ำนานเลยทีเดียว

ต้นคุดเป็นคนซื่อตรง อุปนิสัยดูไม่ซับซ้อน ซ้ำยังติดจะซ่างคุด นางจึงได้รู้เรื่องราวต่างๆ มากมายจากการคุยกับเขา

ตอนนี้ไอ้เจียงรู้ชัดแล้วว่าตนเป็นลูกศิษย์ของเจ้าสำนักกู่กู่ มีศิษย์ที่นามก่งซี้จู้ หนึ่งปีก่อนนางเคยเป็นหมिनเค่อซันสูงของผิงหยวนจวินแห่งแคว้นจ้าว ใครต่อใครพากันเรียกนางว่าผู้ทรงภูมิหวนเจ้อ ส่วนเพราะอะไรนางจึงถูกศิษย์ที่ส่งเข้าคูกนั้น ต้นคุดกลับเอ่ยถึงเรื่องนี้ค่อนข้างคลุมเครือ โดยกล่าวว่า 'ลุ่มลึก คาคเตายาก เปลี่ยนแปลงได้ร้อยพันอย่างในพริบตา สมกับที่เป็นศิษย์ท่านกู่กู่'

เด็กสาวปีบจุมูกตมียารวดเดียวหมด ขมเสียจนต้องหุดคอก พอรสขมจางลงแล้ว นางก็หลับตาสูดหายใจเอากลิ่นหอมของดอกไม้้นอกหน้าต่างเข้าไปลึกๆ สักพักก็ลืมตาขึ้นพร้อมความตั้งใจแน่วแน่...ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว เค็นสมองขบคิดไปก็เท่านั้น เอาตัวรอดให้ได้ไปวันๆ ดีกว่า ไม่ว่าจะเป็นชีวิตแบบไหนก็เป็นชีวิตคน แค่ออยเลียงไม่ให้เจอบนซื่อกงซี้จู้นั้นก็พอแล้ว

ประตูกดผลึกออก ต้นคุดเดินพรอดพรอดเข้ามาในห้องจนแทบชนโคมสำริดที่ตั้งอยู่ข้างประตูล้ม ไอ้เจียงเห็นอีกฝ่ายทำท่าร้อนรน จึงยกขามยาเปล่าๆ ให้ดู "ซำกินหมดแล้ว ไม่ต้องบังคับหรอก"

"ซำไม่ได้จะมาบังคับให้ท่านกินยา รีบตามซำออกไปเร็วเข้า" ฝ่ายตรงข้ามหยิบผ้าคลุมกันลมผืนหนึ่งส่งให้ แล้วเปิดประตูออกจนสุดเพื่อเชิญนางเดินออกไป

เกิดคำถามขึ้นมากมายในใจไอ้เจียง แต่พูดมากก็พลาดมาก รอดูว่า จะเกิดอะไรขึ้นดีกว่า

ต้นคุดนำทางอีเจียงออกจากห้อง เดินไปตามเฉลียงยาวเหยียด ได้สักพักก็เห็นประตูบานกว้างแขวนม่านมุกอยู่ตรงสุดทาง เสียงกลองดังออกมาให้ได้ยินจากข้างใน

อีเจียงรู้ว่าห้องนี้คือห้องโถงใหญ่ วันแรกที่มาถึงก็เคยเดินผ่านมาแล้วครั้งหนึ่ง ทว่าห้องนี้เป็นที่ชุมนุมของเหล่าบัณฑิต ไฉนจึงมีเสียงกลองได้เล่า

ต้นคุดหยุดยืนตรงข้างประตู ใช้มือข้างหนึ่งแหวกม่านมุกเพื่อให้อีเจียงเดินเข้าไปก่อนพลางกระซิบเบาๆ "ยืนดูอยู่ตรงประตูก็พอขอรับอย่าเพิ่งเข้าไปให้พวกเขาแตกตื่น"

อีเจียงชะโงกหน้าจากข้างหลังองครักษ์ คนกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมวงอยู่ในห้อง แต่ละคนแต่งกายหรูหรา ห้อยหยกประดับไว้ที่เอว ดูก็รู้ว่าเป็นชนชั้นสูง

เดิมตรงกลางห้องเป็นพื้นที่โล่งกว้าง ทว่ายามนี้มีกลองขนาดใหญ่ตั้งอยู่ หญิงสาวมีผ้าคลุมหน้าคนหนึ่งกำลังร่ำร้ออยู่บนกลอง ด้านล่างมีคนล้อมวงใช้ไม้เคาะขอบกลองเป็นจังหวะซ้ำเร็วสลับกัน รับกับการร่ำร้ออันคล่องแคล่วปราดเปรี้ยวของหญิงสาว

กลางวันแสบๆ ทุกคนกลับมาหาความรื่นเริงกันที่นี้ ตามหาเหล่าบัณฑิตที่มักจับกลุ่มถกปรัชญาวิชาความรู้ไม่เจอแม้แต่คนเดียว

"คนพวกนี้มาด้วยเหตุใดกันหรือ" นางเหลือบมองต้นคุด

"มาพบท่าน"

"พบข้า?"

ต้นคุดดึงอีเจียงให้หลบมุม "ท่านเคยเป็นหมื่นเค่อที่ฝงหยวนจวิน

ยกย่องให้เป็นแซกชั้นสูง พวกเขาเลยอยากดึงท่านมาเป็นพวกนะสิ"

จะดึงคนมาเป็นพวกก็ต้องเอาคณะระบํ้ากลองมาด้วยหรือ
ช่างจริงใจเหลือเกินนะ อี้เจียงค่อนข้างอดอยู่เงียบๆ

องค์รักษ์พลันถามขึ้น "แม่นางยังจำสิ่งที่เขียนอยู่ในจดหมาย
ฉบับนั้นได้หรือไม่"

อีกฝ่ายคงหมายถึงจดหมายที่ส่งเข้าไปในคุกฉบับนั้น อี้เจียงรับว่าอืม
อย่างไม่เต็มเสียง จะให้บอกได้อย่างไรว่านางอ่านไม่ออกแม้แต่ตัวเดียว
เขียนเป็นอักษรจีนตัวย่อ* ค่อยมาว่ากันใหม่

ตันคุยพูดต่อไปเรื่อยๆ "วันนี้จ้าวจิ้งเจียวที่เป็นนางอันจวินก็มาด้วย
ถึงตอนนั้นท่านก็ให้โอกาสนี้ไปเข้ากับเขาเสีย"

การไปเข้ากับนางอันจวินน่าจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขียนมาในจดหมาย
อี้เจียงคิดได้เช่นนั้นก็ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถาม "แต่ข้าว่าตอนนี้
ยังไม่ใช่อีกโอกาสที่ดีที่สุด เจ้าคิดอย่างไร"

ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้ว "ข้าไม่เข้าใจความคิดของแม่นาง ที่ท่าน
ออกจากคุกมาได้ก็เพราะผิงหยวนจวินช่วยเหลือ ถ้าไม่เกลียดชังนางอันจวิน
ตามที่ข้าสั่ง ไม่เท่ากับขัดใจเขาหรือ"

คราวนี้อี้เจียงเข้าใจแล้ว ตอนแรกนางยังนึกสงสัยว่าเหตุใดตันคุย
ซึ่งเป็นแค่มือกระเป๋าคคนหนึ่งถึงได้ช่วยนางออกจากคุกได้ แสดงว่าจดหมาย
เขียนถึงเรื่องนี้สินะ! ตอนนี้นางเข้าใจแล้วว่าอะไรคือความรู้เปลี่ยนชีวิต
จะโทษก็ต้องโทษที่อ่านหนังสือไม่ออกนั่นแหละ

อี้เจียงยังอยากสืบจุดประสงค์ของผิงหยวนจวินต่อ จึงแกล้งพูด

* อักษรจีนที่ใช้ในปัจจุบันแบ่งเป็นสองแบบคือแบบตัวเต็มและแบบตัวย่อ ซึ่งแบบตัวย่อจะเป็นการลดจำนวนขีด
จากตัวเต็มเพื่อให้่ายขึ้น และใช้กันอย่างแพร่หลายในจีนแผ่นดินใหญ่

ไปว่า "ตามมมมมของข้า ผิงหยวนจวินคิดมากเกินไปที่ท่าเช่นนี้"

ตันคฺยติดกับอย่างทีคิด เขาถ่ายหน้าตบกลับมว่า "ก็ไม่เชิง จ้าวจ้งเจียวเป็นลูกคนโปรดของพระพันปีจ้าว ต้าหวังองค์ใหม่เพ็งจะขึ้นครองบัลลังก์ เขาก็ได้รับแต่งตั้งเป็นฉางอันจวิน หากท่านได้รับความไว้วางใจจากเขา ก็จะเป็นประโยชน์ต่อผิงหยวนจวินอย่างมาก"

อี้เจียงทำสีหน้าเรียบเฉย แต่รำพึงอยู่ในใจว่า...เช่นนี้เอง ตอนนี้นางยังไม่พร้อมจะให้วิญญานเหมินเค่อลงประทับร่าง เลยตั้งใจว่าจะหาข้ออ้างแอบออกมาก่อน แต่ยังไม่ทันได้ขยับปาก ตันคฺยก็กระตุกแขนเสื้อนางทีหนึ่ง พออี้เจียงเงยหน้าขึ้นมองก็พบว่าเขากำลังนัยปากไปทางประตู นางมองตามสายตาเขา เห็นกลุ่มคนสามสี่คนห้อมล้อมเด็กสาวคนหนึ่งเดินเข้ามา

เจี๋ยทางเดินท่าจากไม้ บันไดทำจากหิน ดอกไม้ใบหญ้างามสงบ แต่เด็กสาวที่เดินเข้ามาปล่อยผมยาวสยาย สวมชุดสีแดง ดูค่อนข้างขัดตาเมื่อเทียบกับสภาพแวดล้อมรอบตัว นางเข้าไปนั่งกลางกลุ่มชนชั้นสูงอย่างไม่กระมิดกระเมี้ยน บางคนยังลุกขึ้นคำนับนางด้วยซ้ำ อี้เจียงมองแล้วตกตะลึงอยู่ในใจ

นางรู้มาตั้งแต่สมัยที่เรียนหนังสือแล้วว่ายุคขุนชีวและยุคจันกั๋ว* ไม่เคร่งครัดจารีตธรรมเนียม ไม่มีข้อจำกัดสำหรับสตรีมากมายนัก ในบรรดาแคว้นทั้งหมด แคว้นจ้าวถือเป็นผู้นำเรื่องการประทีนโฉมและการแต่งตัวที่คนทั้งแผ่นดินเอาอย่าง ถึงกับมีการใช้สำนวน 'เยื้องย่าง

* ยุคขุนชีวจันกั๋ว (770-221 ปีก่อนคริสต์ศักราช) คือช่วงเวลาที่ยังแบ่งเป็นแคว้นต่าง ๆ ต่อสู้แย่งชิงอำนาจกัน เมื่อราชวงศ์โจวทั้งสองล่มสลายและเกิดสงคราม จีนสี่องหวง (จันซีฮ่องเต้) จึงปราบปรามหกแคว้นและรวบรวมแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่งเดียว

ตามหาดัน* ใช้กันอย่างแพร่หลาย ดังนั้นนางจึงไม่รู้สึกละอายใจที่ตนเอง กลายเป็นเหมีนเค่อหญิง แต่เมื่อเห็นหญิงสูงศักดิ์นั่งชมความรื่นเริงในที่สาธารณะท่ามกลางกลุ่มบุรุษก็ยิ่งตกใจอยู่ดี

ระหว่างที่อี่เจียงยังตกตะลึงอยู่นั้น ต้นคุยที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็พลันขยับตัว "แม่นางรอสักครู่ อีกประเดี๋ยวท่านต้องแสดงตัวแล้ว"

อี่เจียงชะงัก ไหนจะให้รอจนกว่านางอันจวินจะมาอย่างไรเล่า

"ท่านต้นคุย" ต้นคุยเดินเข้าไปในห้อง ชนชั้นสูงในที่นั้นที่รู้จักเขาพากันลุกขึ้นคารวะ ทำให้อี่เจียงพบว่ามือกระบี่ผู้นี้โด่งดังกว่าที่ตนคิดไว้

ต้นคุยผู้นี้รูปร่างกำยำสูงใหญ่ถึงเก้าฉื่อ พอก้าวเข้าไปยืนในห้องนักแสดงในคณะระบำกลองต่างชะงักเงิบเสียงแล้วออกจากห้องทั้งหมด เขายกมือคารวะไปโดยรอบพลางยิ้มกล่าว "ผู้ทรงภูมิหวนเจ้อทราบจุดประสงค์ที่พวกท่านมาในวันนี้แล้ว จึงสั่งให้เข้ามาทักทายทุกท่าน"

"ไม่ต้องทักทาทักทายหรอกน่า" ชนชั้นสูงที่พูดกับเขาบอกยิ้มๆ "ผู้น้อยนั่งอยู่ในนี้มานาน ไม่อยากรออีกแล้ว ก่อนหน้านี้ท่านหวนเจ้อหายตัวไปนาน ข้ายังออกจากจวนของผิงหยวนจวิน พอได้ข่าว ผู้น้อยจึงรีบมาด้วยตนเอง หวังว่าท่านจะเข้าใจหัวอกคนที่อยากได้คนเก่งๆ มาช่วยงาน"

อี่เจียงลู่คางอยู่ตรงมุมห้อง เท่าที่ฟัง...ดูเหมือนคนคนนี้จะไม่รู้ว่ นางออกมาจากคุก

หรือว่าศิษย์พีคินนั้นจะขัดแย้งกับนางอย่างลับๆ ถึงไม่ทำเป็น

* เยี่ยงอย่างตามหาดัน เป็นสำนวนหมายถึงการพยายามเลียนแบบคนอื่นแต่ทำไม่ได้ ทั้งยังลืมความสามารถเดิมของตนเองไป มีที่มาจากยุคจั้นกั๋ว คนแคว้นเยียนมาเมืองหาดันซึ่งเป็นเมืองหลวงแคว้นจ้าว รู้สึกละอายใจที่ตนเป็นคนที่ไม่สวามิภักดิ์ตามบ้าง ปรากฏว่านอกจากจะเดินตามไม่เหมือนแล้ว ยังลืมวิธีเดินแบบเดิมของตนจนต้องคลานกลับไป

เรื่องใหญ่ให้คนรู้กันทั่ว นางจะได้ไม่เสียหน้ามากเกินไป?

จากที่เคยคิดว่าจะขอยู่อ่างๆ เขาอย่างระวังตัว ตอนนี้นางเริ่ม
สนอกสนใจในตัวศิษย์ที่คนนี้ขึ้นมาแล้วนี่ดๆ

ต้นคุดยังคงเจรจาปราศรัยกับชนชั้นสูงกลุ่มนั้น แต่อย่างไรเขาก็เป็น
มือกระบี่ ไม่ใช่ขุนนาง จึงไม่เชี่ยวชาญด้านนี้ อี้เจียงคิดว่าคนที่เคยคว้า
รางวัลอันดับสามจากเวทีการแข่งขันได้วาทีในมหาวิทยาลัยอย่างนาง
ยังเก่งกว่าเขาหลายขุม จะว่าไปนางก็มีนิสัยประหลาด นั่นคือในเวลา
ที่ตนเองเกร็งหรือตื่นเต้นมากๆ แล้วพบว่าพวกเดียวกันแสดงผลงานไม่ดี
ความเกร็งความตื่นเต้นนั้นจะหายไป

พูดกันอยู่นาน พวกชนชั้นสูงเริ่มหมดความอดทน ความเกรงอก
เกรงใจในน้ำเสียงลดลงไปมาก ต้นคุดเองก็อ่านสถานการณ์ออก จึงหันมา
มองทางอี้เจียงเป็นสัญญาณว่าถึงเวลาที่นางควรออกหน้า อี้เจียงเดาว่า
จ้าวจิ้งเจียวนั้นน่าจะมาถึงแล้ว จึงจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนจะก้าว
ออกไป

นางไม่รู้ว่แต่เดิมเจ้าของร่างนี้มีนิสัยใจคอเช่นไร แต่จนถึงตอนนี้
ไม่เห็นต้นคุดแสดงความสงสัยในตัวนางมากเกินไปนัก แสดงว่าช่วงที่
ผ่านมานางน่าจะวางตัวถูกแล้ว นั่นคือ همینแค่ระดับเทพจะต้องทำตัว
สูงส่งเยือกเย็นเข้าไว้

จะสูงส่งเยือกเย็นได้นั้นต้องทำอะไร นั่นคือเวลาตกใจให้ร้อง 'อืม'
แทน 'แม่เจ้า' เวลาโมโหให้ร้อง 'อ้อ' แทนคำทอ เวลาดีใจให้ทำหน้านิ่งๆ
แทนหัวเราะ 'ฮ่าๆ' เวลาไม่รู้จะตอบเช่นไรให้บอกว่า 'ข้ามีเหตุผลของข้า'
ดังนั้นอี้เจียงจึงเดินเข้าไปยืนข้างกลองยักษ์ด้วยสีหน้านิ่งเฉย

รับการชำระจากบุคคลในประวัติศาสตร์เหล่านี้ แม้หัวใจจะเต้นแรงเป็น
รวัลงอกก็ตาม

"ทุกท่านอุตสาหึมาหา ผู้น้อยซาบซึ่งใจมากจริง ๆ"

รอบตัวพากันตอบกลับมว่า "ควรแล้ว...ควรแล้ว"

อึเจียงกล่าวต่อไป "ข้าออกจากจวนผิงหยวนจวินได้ระยะหนึ่งแล้ว
เดิมที่ตั้งใจจะไปให้ไกลจากแคว้นจ้าว แต่เมื่อเร็ว ๆ นี้ข้าได้พบคนที่ดูแล้ว
น่าจะเป็นเจ้านายที่หลักแหลม จึงตัดสินใจอยู่ในแคว้นจ้าวต่อไป"

นางกวาดตามองไปโดยรอบพลางนึกในใจว่า...*ชมเชยเสียดูดีเช่นนี้
ไม่มีเหตุผลที่จ้าวจิงเจียวจะไม่หวั่นไหว*

แน่นอนว่าต้นคุยช่วยรับช่วงต่อให้ "เจ้านายที่หลักแหลมที่ผู้ทรงภูมิ
พูดถึงคือ..."

"นางอันจวิน"

ท่าทีของคนในที่นั้นแตกต่างกันออกไป มีทั้งตกตะลึง ผิดหวัง และ
อ้อนใจ แต่ทันใดนั้นใครบางคนก็หัวเราะออกมาเสียงดังลั่น กลบเสียงพูด
คนอื่นๆ ไปจนหมด

"เจ้านายที่หลักแหลมของผู้ทรงภูมิก็คือข้า?"

อึเจียงหันไปมองตามเสียงแล้วชะงัก เพราะคนพูดคือเด็กสาว
ชุดแดงคนนั้น

เด็กสาวอะไรกัน เด็กหนุ่มซัดๆ ต่างหาก! เสียงก้องกังวาน หน้าตา
หมดจดคมสัน แต่กลับแต่งชุดสตรี อึเจียงอยากจะตะโกนออกมาให้ดังๆ
ว่าให้ตายเหอะ อะไรเนี่ย เอาจริง? ล้อเล่นกันหรือ! แต่ก็ทำแค่ตีหน้าขี้น
ตอบไปว่า "อืม ถูกต้อง"

เหตุใดไม่มีใครบอกข้าว่าฉางอันจวินชอบแต่งหญิง!

ฉางอันจวินลุกขึ้นยืน สบเสื้อชุดสตรีที่สวมอยู่แยกออก ปลดปล่อยชายยาวลากพื้นอย่างไม่แยแส แต่ไม่มีใครแสดงความประหลาดใจออกมาสักคน เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวไม่ได้เพิ่งจะมีความชอบเช่นนี้แค่วันสองวัน

ร่างกายของเด็กหนุ่มยังไม่โตเต็มที่ เมื่อแต่งชุดสตรีมองเผินๆ จึงดูไม่ออก แต่ในเมื่อตอนนี้นางรู้แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นเด็กหนุ่ม จึงรู้สึกพิลึกพิว่นกับการแต่งตัวเช่นนี้ อี้เจียงพยายามเบนสายตามองเลี้ยวไปทางอื่นอย่างแนบเนียน แต่ฉางอันจวินยังคงเดินเข้ามาหาสองก้าวเหมือนตั้งใจจะดึงสายตานางกลับมา มือหนึ่งทำเอวพลางเอียงคอมองนาง

ท่าทางเช่นนี้แสดงว่ามีเรื่องจะพูด อี้เจียงเตรียมตัวรับมือเต็มที่ สมองทำงานอย่างรวดเร็ว หน้าตาเครียดขมอย่างแท้จริงไม่ได้เสแสร้ง

แต่สุดท้ายฝ่ายตรงข้ามก็แค่ยิ้มอย่างอ่อนโยน "จิ้งเจียวรู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนักที่ผู้ทรงภูมิไม่รังเกียจ"

อี้เจียงถอนหายใจโล่งอก ดูแล้วก็ยังเป็นเด็กหนุ่มนิสัยตรงไปตรงมา คนหนึ่ง อย่างมากก็แค่เยอหยิ่งเอาแต่ใจไปสักหน่อยเท่านั้น น่าจะรับมือไม่ยาก ตอนแรกนางตั้งใจจะทำหน้าเรียบเฉยผงกหัวให้ แต่คิดได้ว่าควรแสดงความเคารพ จึงทบทวนความทรงจำว่าก่อนหน้านี้ต้นคุยค้อมคำนับเช่นไร จากนั้นก็ทำตาม

ฉางอันจวินดวงตาก็ "ไม่ทราบว่าผู้ทรงภูมิหวนเจือจะเข้าไปอยู่ในจวนได้เมื่อไร จิ้งเจียวจะได้สั่งให้คนเตรียมการไว้รับรอง"

นางมองไปด้านหลัง ต้นคุยเห็นดังนั้นก็ก้าวออกมาข้างหน้าแล้ว

ช่วยตอบแทน "ผู้ทรงภูมิมีใญ่อยากทำงานรับใช้เจ้านาย ดังนั้นจึงออกเดินทางตามฉางอันจวินไปที่จวนได้ทุกเมื่อขอรับ"

"เช่นนั้นจึงเจียวไม่รบกวนเวลาผู้ทรงภูมิแล้ว ขอกลับไปสั่งการบ่าวไพร่ก่อน เชิญท่านไปที่จวนยามเย็น* ได้เลย"

คนอื่นเห็นเช่นนั้นก็ไม่อยากอยู่ต่อ ต่างแยกย้ายไปคนละทางสองทางอย่างไม่มีใครพอใจนัก พวกเขาอุทิศส่สำหรับมาด้วยความตื่นตื่นแต่ต้องกลับไปมือเปล่า มีหรือจะไม่เสียอารมณ์ ทว่าอีกฝ่ายเป็นฉางอันจวินผู้ที่พระพันปีรักมากที่สุด พวกเขาจึงทำอะไรไม่ได้

ตันคฺยเดินออกไปส่งทุกคนด้วยตนเอง แล้วกลับมากระซิบบอกอี่เจียง "เท่าที่ข้าทำได้ ฉางอันจวินไม่ได้ว่าง่ายเช่นนี้ น่าแปลกจริงๆ ที่วันนี้ท่านทำให้เขาจับอุปการะได้อย่างราบรื่น"

อี่เจียงคิดว่าคงเป็นเพราะผู้ทรงภูมิจนเจมีชื่อเสียงโด่งดังมากกว่า ถึงอย่างไรก็มาจากจวนผิงหยวนจวิน ฉางอันจวินก็คงต้องให้เกียรติผิงหยวนจวินบ้าง

ทั้งคู่ไม่มีข่าวของอะไรให้เก็บ ค่ากินค่าอยู่ในเรือนชิงเฟิงนั้น ผิงหยวนจวินจัดการให้ทั้งหมด เรียกว่าเข้ามาอยู่อย่างสบาย จากไปอย่างสะดวก การไปถึงตรงเวลาเป็นมารยาทที่ดี ตันคฺยคำนวณเวลาออกเดินทางไปจวนฉางอันจวิน โดยยังคงงมำให้อี่เจียงนั่งเหมือนเดิม

เมืองหานตันมีลักษณะเช่นเมืองใหญ่ที่เจริญแล้ว ถนนกว้างขวาง ร้านรวงเรียงราย ผู้คนสัญจรไปมาขวักไขว่ อี่เจียงมองรถเทียมวัวที่

* ยามเย็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

แล่นผ่าน มองแผงขายถ่านเล็กๆ มองบ้านเรือนที่สร้างไว้สองข้างทางอย่างเป็นระเบียบ มองกำแพงสูงที่เห็นอยู่ไกลๆ จับพลันก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองอยู่ที่มานานาน แต่นี่กลับเป็นครั้งแรกที่นางได้สัมผัสแสงแดดกับสายลมฤดูใบไม้ผลิของยุคนี้อย่างแท้จริง

ต้นคุดเห็นอี่เจียงมองรอบตัวตาไม่กะพริบ ก็เดาว่าคงเป็นเพราะนางถูกขังมานานเกินไป ความเป็นแม่ในตัวพลันลุกฮือขึ้นอีกครั้ง เขาสนใจชะลอฝีเท้า นางจะได้ดูให้นานขึ้น

เดินเอื่อยๆ ไปตามถนนใหญ่หลายสาย เสียงจิ้งจอกแจ้กจอบแจ้กก็หายไปเมื่อเข้ามาในเขตชนชั้นสูง เห็นได้ชัดว่าต้นคุดสำรวจเส้นทางไว้ก่อนแล้ว จึงสามารถเดินเรื่อยๆ ไม่มีหยุดได้ตลอดทาง เขาเข้าไปข้างหน้าพร้อมเอ่ยว่า "ถึงแล้วขอรับ"

อี่เจียงมองไป เห็นประตูไม้บานใหญ่หน้าต่างอยู่ด้านหลังต้นไม้ใหญ่สองต้น กำแพงสีเทาสูงตระหง่าน สร้างป้อมสูงไว้ตรงมุมซ้ายขวามีทหารยามถือธนูยืนอยู่บนนั้น ต้นคุดประคองนางลงจากหลังม้า แล้วเดินเข้าไปแจ้งชื่อแก่เสียงดัง ทหารยามก็มลงไปบอกคนข้างล่าง รอไม่นานก็มีคนมาเปิดประตู

นางเดินเข้ามา ทอนก้าวข้ามธรณีประตูก็ระมัดระวังเป็นพิเศษ

เดินผ่านประตูบานนี้เข้าไป นางก็จะกลายเป็นหมื่นเค่อแล้ว ไม่ระวังตัวได้หรือ

บ่าวสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบออกมารับ จากนั้นก็หมุนตัวจ้ำพรวดๆ นำหังคู้เข้าไปข้างในโดยไม่พูดพร่ำอะไร

อี่เจียงนึกประหลาดใจ เผลอเร่งฝีเท้าตามไปโดยไม่รู้ตัว พอเดินมา

ถึงบันไดหินด้านหน้าห้องโถงก็เห็นทหารกลุ่มหนึ่งถืออาวุธยืนอยู่ในห้อง
นางอันจวินนั่งอยู่ตรงตำแหน่งประตูในชุดทางการ เจ้าตัวเปลี่ยนจาก
เสื้อผ้าสตรีเป็นเสื้อคลุมสีขาวแต่ยังสยายผมเหมือนเดิม ดูสูงส่งสง่างาม
อยู่บ้าง

อี่เจียงเดินฝ่ากลุ่มทหารเหล่านั้นเข้าไปคำนับนางอันจวิน เนื่องจาก
กลัวๆ กลัวๆ ไม่รู้ว่าท่าค่านับของตนเองถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ จึงดูเหมือน
ทำแบบขอไปที พอลุกขึ้นยืนตรงแล้วเห็นฝ่ายตรงข้ามมองนางยิ้มๆ ถึงได้
รู้ว่าไม่น่าจะมีปัญหา

"ในที่สุดผู้ทรงภูมิหวนเจ้าก็มาแล้ว" รอยยิ้มของนางอันจวิน
เปลี่ยนไปเล็กน้อย "เข้า คุณตัวผู้ทรงภูมิไปทดสอบปากคำ"

อี่เจียงไม่ทันตั้งสติก็ถูกทหารสองนายมายึดมือยึดเท้าเอาไว้ นาง
ตกใจยิ่ง หรือว่าท่าค่านับเมื่อครูจะไม่ถูก แต่ก็ไม่เห็นต้องถึงขั้นจับกุมกัน
เลยนี่!

ต้นคุยเป็นคนเลือดร้อน เห็นดังนั้นก็ก้าวพรวดเข้ามาในห้อง
"นางอันจวิน ท่านทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร!"

นางอันจวินเอนตัวพิงเบาะ ยึดขาที่คุกเข่ามานานให้คลายอาการ
เมื่อยขบ "เสด็จแม่ทรงทราบแล้วว่าวันนี้ข้าไปเรือนจิงเฟิง ทรงเห็นว่
การที่ข้าใส่ชุดสีแดงไปชมการร่ายรำระหว่างช่วงไว้ทุกข์ให้เสด็จพ่อ
เป็นความผิดร้ายแรง จึงทรงลงโทษข้า"

มือกระบี่แคว้นเยียนขมวดคิ้ว "เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับผู้ทรงภูมิหวนเจ้า
เหตุใดนางอันจวินถึงต้องจับนาง"

ฝ่ายตรงข้ามกลอกตา "เหตุใดจะไม่เกี่ยวเล่า ผู้ทรงภูมิหวนเจ้า

เป็นผู้คิดวางแผนสิ่งต่างๆ ของจวนข้า ข้าถูกลงโทษ ไม่เท่ากับว่าผู้ทรงภูมิ
บกพร่องในหน้าที่หรือ"

"ตะ...แต่นางไม่ได้ส่งเสริมให้ท่านทำเช่นนั้นเสียหน่อย!" ดันคุยร้อนรน
จนแทบติดอ่าง

นางอันจวินปิดปอยผมที่ตกลงมาปรกหน้าออกออกไป เอ่ยด้วย
น้ำเสียงเศร้าหมอง ค่อยสมกับที่อยู่ในช่วงไวทุกข์ "เดิมทีข้าตั้งใจไว้ทุกข์
ให้เสด็จพ่อ หากไม่ต้องไปเรือนชังเฟิงก็ไม่ต้องสวมชุดแดง ไม่ต้องไปดู
ระบำกลองหรรก ถึงผู้ทรงภูมิจะไม่ได้สั่งให้ข้าทำ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า
ผู้ทรงภูมิมีส่วนทำให้ข้าปฏิบัติตัวเช่นนี้"

"ท่าน..." ดันคุยโมโหจนหน้าแดงก่ำ

อึ้งเจียงก็อึ้งจนพูดไม่ออก มิน่าดันคุยถึงบอกว่าคนคนนี้ได้พูดง่าย
ที่แท้ก็ไม่ใช่คนซื่อจริงๆ เป็นนางคิดค้นเกินไปเอง ถึงนึกว่าอีกฝ่ายรับมือง่าย
ถ้าให้เข้าไปอยู่ในคุกอีกครั้ง นางไม่เอาด้วยหรอก แต่จะหวังให้ดันคุย
ช่วยนางในสถานการณ์เช่นนี้ก็เกินไปไม่ได้เลย ดูจากท่าทางนางอันจวิน
ก็รู้แล้วว่าเตรียมวางกับดักไว้ล่วงหน้า

นางครุ่นคิดก่อนโพล่งออกมา "เห็นท่านทำเช่นนั้น ข้าก็นึกถึงเรื่องหนึ่ง
ขึ้นมา"

ตอนแรกนางอันจวินกำลังจะโบกมือสั่งให้ทหารคุมตัวนางออกไป
ได้ยินเช่นนั้นก็ลดมือลง "อ้อ? เรื่องอะไร ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อยซิ"

"ข้ามีสหายอยู่คนหนึ่ง นางยอมใช้เงินที่มีติดตัวทั้งหมดซื้อกล่องที่
ทำขึ้นอย่างวิจิตรงดงามจนเหลือแค่ถุงเงินเปล่าๆ แต่นางไม่ทันเห็นว่า
กุญแจกล่องเสีย จึงใส่ถุงเงินเอาไว้ในนั้นแล้วเดินกลับบ้าน ปรากฏว่า

ระหว่างทางไม่ทันระวัง ถูกใจเปิดกล่องชิงเงินไปได้ ข้าเองก็ไม่รู้ว่านางควรซื้อกล่องใบนี้หรือไม่ควรกันแน่"

นางอันจวินอดจะขยับนั่งตัวตรงไม่ได้ "หมายความว่าอย่างไร"

อี้เจียงตอบ "ถ้านางไม่ซื้อกล่อง ก็จะไม่ใส่เงินไว้ในกล่องจนถูกโจรขโมยไป แต่โชคดีที่นางซื้อกล่องใบนี้ ใช้เงินที่พกติดตัวไปจนหมด แม้จะถูกขโมยเงินก็ไม่สูญเสียอะไร ดังนั้นข้าจึงคิดไม่ตกว่านางทำถูกหรือไม่ที่ซื้อกล่องใบนี้"

ฝ่ายตรงข้ามกลอกตาน้อยๆ สิ้นหน้าดูแปลกประหลาดขึ้นทุกที "เจ้าจะบอกว่าเจ้าเป็นกล่องใบนี้?"

นางทำใบหน้าเรียบเฉยเพื่อแสดงท่าทีสูงส่งเยือกเย็น ขณะในใจแอบร้องเซอะอยู่

สหายอะไรกันเล่า ตัวนางเองนี่แหละ อุตุส่าห์กัดฟันใช้เงินสดที่มีซื้อกระเป๋ามาใบหนึ่ง ปรากฏว่าเพิ่งจะสะพายกระเป๋าส่งออกจากร้านไม่ทันไร กระเป๋าสตางค์ก็ถูกล้วงไป ต่อมานางเอาแต่สงสัยไม่หายว่าตนเองคิดถูกหรือไม่ที่ซื้อกระเป๋านั้น ตอนนี้อยู่ระหว่างกำลังร่อนรอนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ แต่คนฉลาดมักคิดมากกว่าคนอื่น นางจึงปรับเรื่องเสียใหม่ เล่าให้วรวนเล็กน้อย

หากเหมินเค่อไม่ใช่ผีปากจะยังชีพได้อย่างไร บรรดาเหมินเค่อที่นางอ่านเจอในหนังสือประวัติศาสตร์ก็เหมือนจะชอบคุยโวกันทุกคน เพียงแต่คุยอย่างมีศิลปะเท่านั้น

นางอันจวินกวาดตามองอี้เจียง ขบคิดอยู่นานอย่างจริงจัง

แต่ก่อนอี้เจียงเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เป็นเคล็ดลับการคาดเดา

ความคิดคนอื่นจากสีหน้า ทว่าตอนนั้นนางเพียงอ่านเอาสนุก จึงจำไม่ได้ว่าหนังสือเขียนไว้ว่าอย่างไรบ้าง ตอนนั้นมาคิดดูก็รู้สึกเสียตายยิ่งนักที่ไม่ได้ตั้งใจศึกษาให้ดี ดังนั้นที่เขารู้ว่ากันว่าพอถึงเวลาจำเป็นจะแน่ใจที่อ่านหนังสือมาไม่มากนักหมายถึงสถานการณ์เช่นในตอนนี้นั่นเอง

"เข้าใจแล้ว" ในที่สุดนางอันจวินก็ใช้ความคิดเสร็จ แต่สีหน้ายังไม่ไว้วางใจเท่าไร

อี่เจียงคิดในใจ เข้าใจอะไรมิทราบ ข้าพุดวกไปวนมา ขนาดตนเองยังไม่เข้าใจเลย!

นางอันจวินแค้นเสียงขึ้นจุก แม้แต่น้ำเสียงก็ขุ่นเคืองยิ่งกว่าเดิม "ตอนที่เข้าไปจนเสด็จอาศรัยนั้น เจ้าตำหนิข้าต่อหน้าธารกำนัลอย่างรุนแรงว่าไม่ควรใส่ชุดสตรีในเวลานี้อยู่ๆ กลับยกย่องข้าว่าเป็นนายผู้หลักแหลม ถ้าข้าอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรเลย เจ้าก็คงนึกว่า 'นายผู้หลักแหลม' เช่นข้าอ่อนแอและรังแกง่ายนะสิ"

อี่เจียงเปลือกตากระตุก อยากจะกำร้องออกมาให้สุดเสียง ยังไม่หมดเรื่องอีกหรือเนี่ย! ผิงหยวนจวิน เจ้าชุดหลุมฝังข้าชัดๆ!

นางอันจวินลุกขึ้นยืนพลางแค้นยี้ม "ต่อให้เจ้าเป็นศิษย์ของผู้ทรงภูมิ กุ่ยกุ่ แต่เจ้าเอาอะไรมาคิดว่าข้าจะยอมรับคนที่พุดจาจาบจ้วงตนเองเข้ามาอยู่ในการอุปการะ?"

"นั่นเพราะ..." อี่เจียงขยี้มชายแขนเสื้อแล้วบิดไปมา ก่อนหลับหูหลับตาตอบไปว่า "เพราะตอนนั้นข้าตั้งใจนะสิ"

ฝ่ายตรงข้ามชะงัก "อะไรนะ!"

นางพยายามปั้นคำโกหกที่ฟังดูแนบเนียน "ตอนที่ข้ายังรับใช้

ผิงหยวนจวินก็ดูออกแล้วว่าฉางอันจวินเป็นคนเก่งกาจเพียงไร ข้าพยายมหาโอกาสเข้าสวามิภักดิ์ต่อท่านมาโดยตลอด แต่ไม่ยอมทำให้ผิงหยวนจวินสงสัย จึงแสรังสร้าง ความหมางใจให้ท่าน เพื่อที่วันหน้าจะเข้าสวามิภักดิ์ได้โดยไม่มีใครจับตามอง"

ฉางอันจวินหรีดตามองอี้เจียงเหมือนกำลังประเมินว่าจริงเท็จเพียงใด ในเมื่อตั้งใจแต่งเรื่องแล้วก็ต้องพยายามให้ถึงที่สุด อี้เจียงบอกด้วยเสียงอันดัง "ผู้น้อยคือกลองใบนั้น นายท่านจะซื้อหรือไม่!"

อีกฝ่ายปรายตามอง และกวาดตามองนางตั้งแต่หัวจรดเท้า ด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงค่อยโบกมือในที่สุด "ก็ได้ ข้าจะลองซื้อดูก่อน ถ้าไม่ดีค่อยโยนทิ้งก็ไม่สาย ถึงอย่างไรข้าก็ไม่เสียเปรียบอยู่แล้ว"

พวกทหารพากันเดินออกจากห้อง อี้เจียงแอบถอนหายใจเจี๊ยบๆ อย่างโล่งอก

พ่อบ้านเห็นท่าที่เจ้านายก็เข้ามาพาทั้งคู่ไปยังเรือนพัก คราวนี้ อี้เจียงจำเร็วๆ จนต้นคุดเกือบตามไม่ทัน

ปรากฏว่าเพิ่งจะเดินออกจากห้องก็ถูกฉางอันจวินเรียกไว้อีกครั้ง "จริงสิ ข้าอยากถามแต่แรกแล้ว ตอนเจ้าโจรนั้นขโมยถุงเงินออกจากกล่อง ไฉนมันถึงไม่รู้ว่ามีเงิน แคหยิบขึ้นมาก็รู้แล้วนี่ ไฉนล่านี่มีใจรื่องเงาเช่นนี้ด้วยหรือ"

อี้เจียงคิดในใจ ข้าอุตส่าห์ลำบากแต่งเรื่องตั้งนาน จะถามซักใช่ไปทำไมอีก!

2

เหมินเค่อ นั้นเป็นยาก

ตอนนี้ภายในจวนของนางอันจวินไม่มีใครส่งนัก ข้าราชการมาถึงของผู้ทรงภูมิพนธ์เจอรากับเป็นสายลมฤดูใบไม้ผลิที่พัดดอกไม้ให้บานสะพรั่งเต็มสวนในช่วงเช้าเย็น แต่ไม่ใช่ทุกคนที่คิดว่าดอกไม้หอม

นางอันจวินไม่ได้เลี้ยงเหมินเค่อเป็นงานอดิเรกอย่างผู้เป็นอา นับตั้งแต่มีจวน เขาเพิ่งรับเหมินเค่อแค่สองคนเท่านั้น คนหนึ่งมาจากแคว้นฉู่ นามเซินซี ส่วนอีกคนมาจากแคว้นหาน นามผะยวน

เดิมทีเซินซีเป็นลูกหลานชนชั้นสูงในแคว้นฉู่ แต่กระทำความผิดจึงลี้ภัยมาอยู่แคว้นจ้าว แล้วได้นางอันจวินรับเอาไว้ ส่วนผะยวนเป็นสามัญชน อุปนิสัยอ่อนโยน ดังนั้นจึงเจียมเนื้อเจียมตัวกับเซินซี

ยามเช้าได้เข้าไฟ เซินซีตบประตู่ห้องของผะยวนให้เปิดออก ก้าวเข้ามาเหยียบเบาะนั่งของอีกฝ่ายโดยไม่ถอดรองเท้าแล้วถามอย่างห้วนเสียง "ได้ยินว่าผู้ทรงภูมิพนธ์เจอเข้ามาอยู่ในจวน เจ้ารู้เรื่องนี้หรือไม่"

เผยยวนวางม้วนหนังสือไม้ไผ่ในมือลงเป็นอันดับแรก ก่อนจะย้ายเทียนบนโต๊ะที่เกือบไหม้ติดชายเสื้ออีกฝ่ายออกมาอย่างระมัดระวัง แล้วค่อยเงยหน้าขึ้นตอบด้วยรอยยิ้ม "เพิ่งได้ยินเมื่อครู่นี้เอง เป็นเรื่องน่ายินดีจริงๆ"

คำตอบที่ได้รับทำให้เฉินซีโมโหน่นกว่าเดิม "เจ้ายังยิ้มออกอีกหรือ"

เผยยวนพยักหน้ารับ "แน่นอนสิ ข้าขึ้นชมผู้ทรงภูมิหวนเจ้ามานานแล้ว ตอนนี้ได้มีเจ้านายคนเดียวกันกับผู้ทรงภูมิ ถือเป็นผลบุญที่สะสมมาสามชาติทีเดียว"

ฝ่ายตรงข้ามตวาดลั่น "โง่เง่า! หวนเจ้าเป็นแค่เด็กไร้ความรู้คนหนึ่ง มีคุณสมบัติให้ได้รับการยกย่องเพียงนั้นเสียที่ใด ก็แค่อาศัยชื่อเสียงลั่นกู่กู่เกี่ยวตัวสูงส่งหลอกใครต่อใครไปทั่วเท่านั้น!"

ปกติเวลาเฉินซีโมโหเผยยวนจะรีบกำหน้าสงบปากสงบคำ แต่ไม่รู้วันนี้เขาไปรวบรวมความกล้าจากที่ใด จึงได้ลุกพรวดขึ้นยืนแล้วถลึงตาใส่ "บัณฑิตอย่างเราๆ ถือมารยาทเป็นสำคัญ เจ้ายังไม่ทันได้พบผู้ทรงภูมิหวนเจ้าก็ว่าร้ายเสียเพียงนี้ จะมีอะไรได้เล่า นอกเสียจากกลัวนางจะมาเด่นกว่าตนเอง!"

นี่เป็นครั้งแรกที่เผยยวนตอบโต้เฉินซี เขาโมโหจนใบหน้าเขียวคล้ำ พลังกัณฑ์กรอด "บัณฑิตสำนักข่งจื้อหัวโบราณเช่นเจ้าทุกคน! บัณฑิตสำนักนิติธรรมอย่างข้าซึ่งซึ่งพวกชอบทำตัวเลิศหรูให้คนเินยอเช่นนี้ที่สุด นี่เจ้ายังจะไปเข้าพวกกับคนพรรคนั้น? ข้ารู้สึกเหยียดหยามเจ้าเหลือเกิน!"

เผยยวนเบะปาก สองแก้มปองด้วยโทสะ ทันใดนั้นเขาก็จับคอเสื้ออีกฝ่ายลากออกไปนอกเรือน

เซินซีตักใจอย่างมาก เขาเข้าไปตามแรงกระชาก ก่อนจะโดนเหรียญ
ออกไปล้มก้นจ้ำเข้าอยู่หน้าเรือนจนมือเปื้อนดินเต็มไปด้วยหมด พอหันไปมอง
ก็เห็นผยวนเกาะขอบประตูพูดเสียงดังลั่น

"เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่มีอะไรต้องพูดกันแล้ว จำเอาไว้ว่าที่หลังหากยังว่าร้าย
ผู้ทรงภูมิหวนเจออีก ข้าไม่ละเว้นเจ้าแน่!" พูดจบก็กระแทกประตูปิดดังปัง
เซินซีอ้าปากกว้าง เจ้านี่เพี้ยนไปแล้วหรือไร

อี่เจียงเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้กำลังจะกินอาหารเย็น

จานหนึ่งเป็นเนื้อแพะต้มที่ใส่มาทั้งชิ้นโดยไม่ได้หั่น จานหนึ่ง
เป็นแป้งแผ่นกลมที่ผิวเป็นสีเหลืองแก่ จานหนึ่งเป็นปลา ดูแล้วไม่มีอะไร
ผิดปกติ นอกจากนั้นยังมีข้าวคลุกข้าวโพดอีกหนึ่งถ้วย แม้หน้าตาจะ
ธรรมดาๆ แต่กลิ่นก็หอมฉุย

ธรรมเนียมของที่นี้ต้องแยกกันกิน ดังนั้นจึงมีอาหารสองชุดสำหรับ
ตันคุยและอี่เจียงคนละชุด

ความจริงอี่เจียงค่อนข้างตื่นเต้นดีใจทีเดียว เพราะตอนอยู่ในเรือน
ชิงเฟิง พวกนางได้กินอาหารสองมื้อต่อวันเท่านั้น นางมักจะกินไม่อิ่ม
แต่ก็ไม่กล้าพูด พอเข้ามาอยู่ในจวนฉางอันจินถึงได้กินวันละสามมื้อ
เหมือนเมื่อก่อน

ดูจากจุดนี้ การเป็นหมื่นเค่อก็มีข้อดีอยู่เช่นกัน อย่างน้อยก็ได้
กินอิ่ม

ตันคุยก้มหน้าก้มตากินโดยไม่พูดไม่จา เพียงครู่เดียวก็จัดการ
อาหารส่วนของตนจนเกลี้ยง เมื่อเช็ดปากเสร็จเรียบร้อยแล้วก็พูดกับอี่เจียงว่า

"แม่นางค่อยๆ ก็นะขอรับ ข้าจะออกไปข้างนอกสักครู่"

อ๊ี้เจียงพยักหน้า มองตามเขาเดินออกไปพ้นเรือนจึงค่อยลุกขึ้นมา
หาม้วนหนังสือไม้ไผ่ที่ยังไม่ได้เขียนจากในห้อง ตั้งใจว่าจะจดบันทึกสิ่งที่
ประสบพบเจอในวันนี้

น่าเสียดายที่ลายมือพุ่กันของนางน่าเกลียดยิ่งนัก อีกอย่างม้วน
หนังสือไม้ไผ่ก็มีพื้นที่จำกัด นางจึงต้องจำกัดความสามารถในการย่อประโยค
มาใช้ แล้วปิดท้ายด้วยการเขียนสรุปว่า

'นางอันจวินเป็นหนูมั่วร้ายรุ่นตอนปลายนิสัยจุนีเปียว* เจ้าคิดเจ้าแค้น
ทั้งยังมีรสนิยมชอบแต่งหญิง'

ไม่ว่าวันนี้คือวันเดือนปีอะไร นางจึงเขียนลงไปว่าวันที่แปดสิบสี่
เขียนเสร็จก็รู้สึกโล่งขึ้นมาก อ๊ี้เจียงเอาม้วนหนังสือไม้ไผ่ไปซ่อน
แล้วกลับมานั่งกินข้าวต่อ

สักพักต้นคุยก็เดินกลับเข้ามาในเรือน ระหว่างที่อ๊ี้เจียงจัดการกับ
เนื้อแพะทั้งชิ้น ก็ได้ยินเขาพูดขึ้นว่า "เรียนแม่นาง มีจดหมายถึงท่าน"

ความอยากอาหารของอ๊ี้เจียงหายไปชั่วคราว นางเงยหน้าขึ้นมอง
อีกฝ่าย "ผิงหยวนจวินส่งมาหรือ"

ต้นคุยสั่นหัว สีหน้าดูประหลาดชอบกลขณะยื่นจดหมายมาให้
อ๊ี้เจียงรับมาดู บนซองไม่ได้เขียนอะไรทั้งสิ้น แต่มีต้นหญ้าสีม่วง
ใบเรียวยาวเล็ดสามใบติดอยู่ นางพลิกกลับไปกลับมามองอยู่สองรอบ ก่อนเงยหน้า

* จุนีเปียว แปลตรงตัวว่าโรคเด็ก ม.2 เป็นศัพท์แสลงทางลบในภาษาญี่ปุ่น หมายถึงคนที่ยังไม่มีวุฒิภาวะ
แต่คิดว่าตัวเองเก่ง มีพลังวิเศษ หรือมีอำนาจเหนือกว่าผู้อื่น มักแสดงออกด้วยดรรชนีแปลกประหลาด

ขึ้นถามต้นคุด "แน่ใจหรือว่าส่งมาให้ข้า?"

ต้นคุดกำลังจะตอบ เสียงของใครบางคนก็แทรกขึ้นมาเสียก่อน "ยามคนสำนักกู่ส่งจดหมายถึงกันจะใช้ต้นหญ้าสีม่วงใบเรียวยาวเล็ก เป็นสัญลักษณ์ ดังนั้นผู้รับย่อมต้องเป็นผู้ทรงภูมิอยู่แล้ว"

อ้อเจียงหันไปมอง ชายหนุ่มคนหนึ่งเกาะอยู่นอกหน้าต่าง กำลังจ้องนางเซมิ่ง พอทั้งคู่ประสานสายตากัน เขาก็สูดหายใจเฮือกแล้วหันหลังก้าวเร็วๆ

ต้นคุดตามออกไปอย่างรวดเร็วพลางทวาด "ใจร่อยจากที่ใดกัน!"

ชายหนุ่มที่วิ่งออกไปไกลแล้วพลันลัดมือเท้าลง จากนั้นก็วิ่งกลับมาโต้ตอบต้นคุดด้วยใบหน้าสีแดงกำจากโทสะ "คะ...ใครบอกว่าข้าเป็นโจร! ข้าเป็นหมื่นเค่อในจวนฉางอันจวินต่างหาก!"

ต้นคุดชะงัก อ้อเจียงเดินออกมาตรงหน้าประตู แสงไฟตรงเฉลียงทางเดินสว่างไม่พอ จึงเห็นแค่ชุดสีเขียวอมเทาครึ่งหนึ่งกับกำบังป้องกันซึ่งแสดงถึงความโกรธของอีกฝ่าย

"ในเมื่อเป็นหมื่นเค่อ เหตุใดถึงต้องทำตัวลับๆ ล่อๆ ด้วย"

พอได้ยินเสียงอ้อเจียง เด็กหนุ่มก็เบนสายตามาที่นางทันที่แล้วทำท่าตื่นเต้น "อ้าก!...ผู้ทรงภูมิหวนเจอพูดกับผู้น้อยแล้ว!"

"..." นางงงเป็นไก่ตาแตก

ดูเหมือนฝ่ายตรงข้ามจะรู้ตัวว่าเสียกิริยาจึงทำท่าเซินๆ จัดเสื้อผ้านให้เรียบร้อย เดินเข้ามาสองก้าวแล้วโค้งคำนับนาง "ผู้น้อยเผยยน ขึ้นชมผู้ทรงภูมิมานานแล้ว วันนี้ได้มีวาสนาเจอตัวเสียที ไม่คิดเลยว่าผู้ทรงภูมิจะอายุน้อยเพียงนี้"

คราวนี้อี้เจียงเข้าใจแล้ว ที่แท้ก็ผู้ชื่นชมนี้เอง

สองแถมของเผยแพร่แดงเรือ ลืมความขุ่นเคืองที่เถียงกับตันคุยไปหมด เอาแต่จ้องมองอี้เจียงตาเป็นประกาย "ชีวิตนี้ยวนมีความปรารถนาอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือได้สนทนากับผู้ทรงภูมิ เท่านั้นแม้ตายก็ไม่เสียดาย ไม่ทราบว่าคุณผู้ทรงภูมิจะช่วยชี้แนะได้หรือไม่"

"เรื่องนี้..." อี้เจียงเงยหน้าขึ้นมองดวงจันทร์ที่เร้นอยู่หลังหมู่เมฆ "นี่ก็ตึกแล้ว ถ้าอย่างไรไว้คราวหน้าแล้วกัน"

เผยแพร่ตอบหัวตนเอง "ขอรับๆ ยวนใจร้อนไปเอง ผู้ทรงภูมิยังต้องอ่านจดหมายอีกนี่"

อี้เจียงนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ ยังไม่รู้เลยว่าใครเป็นคนเขียนจดหมายฉบับนี้มาหานาง อีกอย่างอยู่ในโลกนี้นางเป็นพวกไม่รู้หนังสือ ต่อให้รู้ว่าใครเป็นคนเขียนก็อ่านไม่ออกอยู่ดี

บ้าจริง นอกจากเขียนจดหมายแล้ว เหตุใดถึงไม่รู้จักฝากข้อความถึงกันตรงๆ เล่า

ตันคุยเดินเข้ามาสองก้าว คำนับเผยแพร่เพื่อขอขมา แต่สีหน้ายังดูไม่สบอารมณ์เช่นเดิม "ไม่ทราบว่าคุณผู้ทรงภูมิทราบสัญลักษณ์ที่คนของสำนักกุยกุไ้ชยามเขียนจดหมายถึงกันได้อย่างไร"

อี้เจียงตั้งสติหันไปมองเผยแพร่ จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่ยอมละสายตาจากนางเลย พอได้ยินคำถาม เขาก็ยี้ดอกขึ้นทันที "ขอพูดอย่างไม่ปิดบัง ข้าเคยมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับผู้ทรงภูมิกุยกุมาก่อน"

"หือ?" ไม่ใช่แค่ตันคุย อี้เจียงก็เกิดสนใจขึ้นมาเช่นกัน "เช่นนั้นหรือสาเหตุมาจากอะไร"

แววตาของเผยยวนเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ "ข้าเคยเป็นเพื่อนบ้านของผู้ทรงภูมิปัญญาที่เขาวินมิ่งอยู่สามวัน!"

"..."

"..."

ตันคฺยหันมาประคองอึ้เจียงเจี๋ยบๆ "แม่นางกลับเข้าไปอ่านจดหมายดีกว่า"

"นั่นสินะ" นางหมุนตัวกลับเข้าเรือน

เผยยวนไม่ได้รับการตอบสนองตามที่หวังก็เดินตามเข้าเรือนอย่างหงอยเหงา แต่ไม่กล้าถอดรองเท้าเข้ามานั่ง ได้แต่ยืนมองอึ้เจียงจากอีกทาง

ลมกลางคืนรยวรีนเข้ามาทางหน้าต่าง ชายแขนเสื้อคลุมสีขาวตัวหลวมพลิ้วไหว เผยยวนรู้สึกว้าวแม้แต่ใบหน้าด้านข้างที่เม้มปากขมวดคิ้วของนางยังดูโดดเด่นกว่าคนอื่น

จู้ๆ สมกับเป็นศิษย์ของผู้ทรงภูมิปัญญาจริงๆ!

ตันคฺยก้าวเข้ามาขวางสายตาเขาไว้ "ผู้ทรงภูมิจะอ่านจดหมายแล้ว ผู้ทรงภูมิโปรดกลับไปก่อนเถอะ"

"อา...ถ้าเช่นนั้นวันหลังยวนจะมาคารวะผู้ทรงภูมิใหม่" เผยยวนทั้งอึ้งอึ้งใจทั้งไม่อยากจะกลับ ปากเอ่ยลาแล้ว แต่ทำไม่ยอมขยับเสียที

อึ้เจียงคลี่จดหมาย กวาดตามองตัวหนังสือที่ราวกับเป็นอักขระสวรรค์อย่างใจลอย จนกระทั่งเผยยวนเดินออกไป นางก็หันไปพูดกับตันคฺย "ช่วงก่อนหน้านี้นั้นตอนอยู่ในคุกข้าค่อนข้างลำบาก ตกกลางคืนตาจะมองอะไรไม่ค่อยชัด ถ้าอย่างไรเจ้าเข้ามาอ่านจดหมายให้ข้าที่แล้วก้น"

ตอนแรกนึกว่าต้นคฺยจะตอบรับ ปรากฏว่าอีกฝ่ายรีบถอยกรูดพร้อม
ส่ายหน้าอีก "ไม่ได้ขอรับ จดหมายฉบับนี้ผู้ทรงภูมิฯจะต้องเป็นผู้ส่งมาแน
ศิษย์พี่ศิษย์น้องส่งจดหมายถึงกัน ข้าที่เป็นคนนอกอ่านคงไม่ดี
ถ้าตอนกลางคืนแม่นางอ่านไม่สะดวก รอพรุ่งนี้ตอนกลางวันค่อยอ่าน
เถอะขอรับ"

"เอ่อ...ก็ได้" นางก้มหน้าเก็บจดหมายใส่แขนเสื้อพลางคิดกับตนเอง
ว่าจะต้องรีบอ่านหนังสือให้ออกโดยเร็ว

ใคร่ครวญอยู่สักพักก็เจี๊ยงก็เกิดความคิด นางลุกเข้าไปในห้อง
หยิบม้วนหนังสือส่งๆ ม้วนหนึ่งพลางยื่นให้ต้นคฺย "เจ้าเอาม้วนหนังสือนี้
ไปให้เผยยวนที บอกเขาว่าข้าขอรบกวนให้เขาช่วยคัดลอกให้หนึ่งฉบับ"

ต้นคฺยมองม้วนหนังสือไม่ไผ่ในมืออย่างไม่ใคร่เข้าใจนัก แต่ก็ปฏิบัติ
ตามคำสั่งโดยไม่รอช้า

ฝ่ายเผยยวนดีใจจนออกนอกหน้า ผู้ทรงภูมิฯขอให้ข้าคัดลอก
หนังสือให้! คืบนี้ไม่ต้องนอนกันแล้ว!

เดือนสี่ดำเนินมาถึงช่วงปลาย แสงแดดแรงขึ้นทุกที แม้แต่ลม
ยังเจือไอร้อน สีสันดอกไม้ใบหญ้าด้านหลังจวนจางอันจวนก็สดใสนั้น
เป็นลำดับ ต้นไม้ผลิบออ่อน แตกกิ่งก้านสาขายื่นเข้ามาถึงหน้าต่าง
แทบจะระหัวไหล่ต้นคฺยอยู่แล้ว เนื่องจากเขากำลังเกาะขอบหน้าต่าง
แอบมองเข้าไปข้างใน

ภายในเรือนมีโต๊ะเตี้ย เบาะสาน แขนวม่าน จุดก่ายนอน เผยยวน
มือหนึ่งไพล่หลัง มือหนึ่งถือม้วนหนังสือไม่ไผ่ เดินกลับไปกลับมา

พลางอ่านด้วยเสียงกังวาน

เด็กสาวนั่งขัดสมาธิหลังโต๊ะที่อยู่ด้านข้าง ไม่รู้ว่ามวยผมที่รวบไว้
เหนียวท่ายทอยหลุดตั้งแต่เมื่อไร ผมจึงได้ร่วงตกลงมาระต๋นคอ อี้เจียง
สวมชุดสีขาวนั่งอยู่บนเบาะสาน ชายเสื้อคลุมยับยู่กองขยุ้ม นางเอา
มือซ้ายเท้าคาง หลบตามองม้วนหนังสือไม้ไผ่ที่ถือเอาไว้ในมือขวา
แพขนตายาวทาบเงาจางๆ บนพวงแก้ม ใบหน้ายังซีดเซียว แต่ดวงตา
มีชีวิตชีวา ดูแจ่มใสกว่าแต่ก่อนมาก

หากไม่ได้เห็นเองกับตา ตันคุยก็ไม่กล้าเชื่อจริงๆ ว่าเด็กสาวคนนี้
คือหวนเจ้อ แต่ก่อนนางจะต้องนั่งตัวตรง ไม่รู้ว่าปล่อยตัวตามสบาย
เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไร

เขาเบนสายตากลับไปหาเผยวอนอีกครั้ง คิดอย่างไรก็แปลก
เหตุใดนางถึงได้ชอบให้เจ้านี้อ่านหนังสือให้ฟังน่ะ? ทั้งยังเอาแต่อ่าน
เล่มเดิมซ้ำไปซ้ำมา ไม่เบื่อบ้างหรือ

หรือว่า...

ความคิดสว้างวาบขึ้นในสมองตันคุย เขายกมือกุมอกพลางไซเซ
ถอยหลัง จวบจนชนโคนต้นไม้ถึงได้หยุด

ไม่ใช่กระมัง นางถูกใจเจ้าหนุ่มน้อยอย่างนั้นหรือ!

ตันคุยรับไม่ได้ รู้สึกยากจะทำใจเหมือนต้องยกบุตรสาวที่พุ่มพัก
เลี้ยงดูมากับมือตั้งแต่เล็กจนโตให้แต่งงานกับบุรุษผู้ไม่เอาไหน!

ขณะกำลังวิตกจริตอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ก็มีคนจิ้มไหล่เขาจาก
ข้างหลัง ตันคุยหันไปมองอย่างหงุดหงิด พอเห็นฝ่ายตรงข้ามก็รีบคารวะ
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "นางอันจวิน"

ช่วงไว้ทุกข์ของอดีตเจ้าหลวงสิ้นสุดลงแล้ว แต่พระพันปียังเศร้าระทมไม่สิ้นสุด ระยะนี้เจ้าจ๋างเจียวจึงต้องเข้าวังหลวงบ่อยครั้งเพื่อปลอบโยนมารดา เห็นได้ชัดว่านี่ก็เพิ่งกลับมาเมื่อครู่ เขายังอยู่ในชุดทางการอันแสนซับซ้อน รัดเกล้าทองขยับเน้นโบหน้าหมุดจดให้ดูสุ่มขึ้น ความเป็นเด็กกลดน้อยลงมาก

คงเพราะได้ยินเสียงอ่านหนังสือจากในเรือนเจ้าจ๋างเจียวจึงเอียงหัวมองเข้าไปข้างใน ก่อนจะดังสายตากลับมามีๆ "ได้ยินว่าช่วงนี้ผู้ทรงภูมิหวนเจ้ามักจะชุลคุอยู่กับเผยแพร่เสมอ"

ตันคุยพยักหน้ารับว่าเป็นเช่นนั้น

"เห็นเขินซื่อบอกว่าผู้ทรงภูมิหวนเจ้ากำลังพยายามมดใจเผยแพร่ เพราะมีจุดประสงค์แอบแฝง ทั้งคู่จึงตัวติดกันตลอดเวลา ไม่รู้ว่าจริงเท็จอย่างไร"

หากมิใช่เพราะเคยเห็นฤทธิ์เดชตอนเจ้าจ๋างเจียวเล่นงานคนอื่นแบบไม่สนใจใครมาแล้ว ตันคุยจะต้องเชื่อว่ารอยยิ้มอารีและน้ำเสียงอ่อนโยนนี้เป็นของจริงแน่ "ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลยขอรับ ฉางอันจวินโปรดอย่าได้เชื่อคำพูดของคนจิตใจต่ำทราวม ผู้ทรงภูมิหวนเจ้ามาทำงานให้ท่าน จะมีเจตนาเป็นอื่นได้อย่างไร"

"เช่นนั้นหรือ" เจ้าจ๋างเจียวเบี่ยงตัว "ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าก็ประจันหน้ากันเองเถอะ ข้าขอคุอย่างเดียวพอ"

ตันคุยเพิ่งสังเกตเห็นตอนนี้เองว่ามีคนยืนอยู่ข้างหลังอีกฝ่าย รูปร่างสันทัด สวมเสื้อผ้าสีดำ แววดาแสดงความไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน จะต้องเป็นเขินซื่อคนนั้นแน่นอน

"เจ้าว่าใครจิตใจต่ำทราม"

มือกระบี่หนุ่มหลุบตามองอีกฝ่าย เป็นเช่นนั้นให้เขาจับมือสืบทอด
พร้อมกันยังได้ แต่เขาค้านจะมีเรื่องมีราวด้วย

"ว่าอย่างไร พุดไม่ออกสินะ" เซินซีหันไปคารวะเจ้าจิ้งเจียว "นายท่าน
ปรารถนาอะไร หวนเจ้อเพิ่งจะอายุแค่นี้ มีดีอะไรถึงได้เข้ามาอยู่ในจวน
ท่านเก็บคนคนนี้ได้ จะต้องกลายเป็นภัยในวันข้างหน้าแน่"

เจ้าจิ้งเจียวขึ้นปิ่นนั่งยองๆ บนหินก้อนใหญ่ที่อยู่อีกด้าน มือหนึ่ง
กระพือออกเสื้อเหมือนร้อน ขณะพยักหน้ายิ้มๆ

เซินซีเห็นเจ้านายทำทีคล้ายตามก๊วยเอาใหญ่ "หากหวนเจ้อมี
ความสามารถจริง เข้ามาอยู่ในจวนแล้วเหตุใดถึงไม่ตั้งใจทำงานรับใช้
นายท่าน กลับเอาแต่ซุกอยู่กับเผยแพร่ยว่นทั้งวัน ซิคิดว่าคุณมีแต่ชื่อเสียง
กลวงๆ เท่านั้นเอง! ตามความเห็นของซี นายท่าน..."

"เซินซี!" เสียงตวาดพลันดังขึ้น

เจ้าของชื่อชะงัก หันไปมองก็เห็นเผยแพร่ยว่นกำลังเดินตรงเข้ามาหา
ดวงตาสว่างกว้าง แก้มปองด้วยความโกรธ ระหว่างเดินยังม้วนแขนเสื้อ
ไปด้วย "ข้าบอกแล้วใช่หรือไม่ หากเจ้ากล้าว่าร้ายผู้ทรงภูมิหวนเจ้ออีก
แม้แต่ประโยคเดียว ข้าจะไม่ละเว้นเจ้าเด็ดขาด เตรียมตัวรอได้เลย!"

เซินซีไม่เคยเห็นอีกฝ่ายเป็นเช่นนั้นมาก่อน จึงถอยหนีไปก้าวหนึ่ง
อย่างหวาดๆ "อะ...อะไรกัน ถึงกับกล้าต่อแยกกันเลยรี!"

เผยแพร่ยว่นปรีเข้าไปกระซอกคอเสื้อฝ่ายตรงข้ามพลางตะบันหมัด
ใส่อย่างแรง "ต่อแยกแล้วมีปัญหอะไรรี! เจ้าถือว่าตนเองมีชาติกำเนิดสูงส่ง
ดูถูกดูแคลนข้ายังพอว่า แต่นี้ถึงกับกล้าเหยียดหยามผู้ทรงภูมิหวนเจ้อ

ข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นว่าบัณฑิตสำนักขงจื้อเราไม่ยอมถูกผู้อื่นรังแกง่าย ๆ!"

อี่เจียงที่ตามออกมาเห็นสองคนชดกันอุตุลุดอยู่บนพื้นไม่รู้จักร้องไห้หรือหัวเราะดี

เซินซึ่งเป็นลูกหลานชนชั้นสูงที่เก่งแต่ปาก ต่อยตีกับใครไม่เป็น ไม่ทันไรก็ถูกต่อยลงไปกองกับพื้นพลางร้องไห้หวน ก่นดาเหยยวนว่าเสียแรงที่เล่าเรียนวิชาปราชญ์ สลับกับร้องขอความช่วยเหลือจากฉางอันจวินอย่างน่าเวทนา

อี่เจียงเลยเพ่งรู้ว่าที่แท้จ้าวจิ้งเจียวก็อยู่ด้วย นางเหลือบตามองไปพบว่าเชื้อพระวงศ์ผู้สูงส่งคนนั้นกำลังนั่งยองๆ อยู่บนก้อนหินได้ต้นไม้

ไม่เพียงนั่งยองๆ บนก้อนหินอย่างไม่หวั่นหน้าตา ฝ่ายนั้นยังเอามือเท้าขมับมองนาง ไม่สนใจ 'สถานการณืศึก' ที่อยู่อีกด้านแม่น้ำแต่นิดเดียว

เวลานี้ใกล้เที่ยงแล้ว ร่มไม้ช่วยบดบังแสงอาทิตย์ ทว่ายังมีแสงบางส่วนเล็ดลอดลงมาตรงหน้าเฉลียง แม้อี่เจียงจะแต่งชุดบุรุษ แต่ผมหลดรุ่มร่าย เสื้อคลุมหลวมสบาย ดูนุ่มนวลกว่าเวลาแต่งตัวเรียบร้อย เต็มยศเป็นไหนๆ

จ้าวจิ้งเจียวกวาดตามองอี่เจียงตั้งแต่หัวจรดเท้าอยู่หลายรอบ ก่อนคลี่ยิ้มตรงมุมปาก "ที่แท้เจ้าก็เป็นสตรีจริงๆ"

อี่เจียงเตรียมตัวรับการโจมตีอยู่นาน นึกไม่ถึงว่าเขาจะโผล่ออกมาเช่นนั้น นางเฝ้าปากเล็กน้อย "ข้าก็ไม่เคยพูดว่าตนเองเป็นบุรุษ"

ฝ่ายตรงข้ามเลื่อนสายตามองช่วงอกนางสองรอบ ก่อนจะยิ้มเป็นนัยพลางเบนสายตาไปทางอื่น

เลือดอุ่นๆ พลันฉีดขึ้นหน้าอ้เจียง หมายความว่าอย่างไร ข้ายังโต
ไม่เต็มที่ต่างหาก! เมื่อก่อนนะ...

"เออละ" จ้าวจิ้งเจียวลุกขึ้น โบกมือให้ชายหนุ่มสองคนที่ต่อสู้กันอยู่
บนพื้น "ผู้ทรงภูมิทั้งสองพอแค่นี้เถอะ"

ต้นคุยยืนกอดดอกคอมยิ้มมองอย่างสนุกสนานอยู่นาน พอได้ยิน
เช่นนั้นก็รีบเข้าไปแยกทั้งคู่

เผยยวนเหวี่ยงดอกพลักเต็มหน้าผาก เขาหันไปค้ำับจ้าวจิ้งเจียว
ด้วยใบหน้าแดงก่ำ "ยวนกับผู้ทรงภูมิหวนเจ้ออ่านบทกวีเพื่อพุดคุยถึงวิชา
ความรู้ที่สาบสูญไปแล้ว แต่เซ็นซี้กลับเอามาพุดเช่นนั้น ยวนโมโห
จนควบคุมตนเองไม่อยู่จริงๆ นายท่านโปรดอภัยด้วย"

จ้าวจิ้งเจียวยิ้มอย่างอ่อนโยน "ข้าเข้าใจแล้ว ผู้ทรงภูมิอย่ากังวล
ไปเลย"

"นายท่านเชื่อพวกเขาง่ายๆ เช่นนี้ได้อย่างไร!" เซ็นซี้เอามือกุมแก้ม
ที่ปวดบวมพลงลุกขึ้นจากพื้น หัวฟูเปื้อนฝุ่นเต็มไปหมด

เผยยวนถลึงตาใส่เซ็นซี้อีกครั้ง จ้าวจิ้งเจียวรีบยกมือห้ามทัพ หันไปพุด
กับเซ็นซี้ "ถ้าผู้ทรงภูมิหวนเจ้อคิดจะมัดใจดึงคนเข้าเป็นพวกจริงอย่างที่
เจ้าว่า ก็แสดงว่านางเก่ง ได้คนเช่นนี้มาใช้งาน ข้าควรดีใจถึงจะถูกต้อง"

เซ็นซี้ฮึดไปจนพุดไม่ออก

"เออละ แยกย้ายกันเสียที่ ข้าอยู่ต่อไม่ไหวแล้ว ต้องรีบไปถอดไอ้ชุดนี้
ออก" จ้าวจิ้งเจียวยกแขนเสื้อขึ้นบังแดดเดินออกไป

เซ็นซี้กวาดตามองสามคนที่เหลือ ไหนเลยจะกล้าอยู่ต่อ เอามือ
กุมแก้มวิ่งออกไปบ้าง

อึ้งเจียงเห็นรอยเลือดหลายรอยบนหลังมือเผยยวนก็กลืนยิ้ม
"รีบไปทายาเถอะ"

แก้มป่องของอีกฝ่ายคล้ายถูกปล่อยลมทันที ดวงตาที่มองอึ้งเจียง
เป็นประกายวิบวับ "ผู้ทรงภูมิหวังใยจนถึงเพียงนี้ ยวนดีใจเหลือเกิน"

หนังตาของตันคุยกระตุกอย่างแรง เขาเดินเข้าไปใช้ฝ่ามือตบเข้าที่
แผ่นหลังของชายหนุ่ม "มา ข้าจะทายาให้เจ้าเอง"

เผยยวนแทบหน้าคะมำลงไปจูบพื้น แต่ก็ไม่ได้ว่ากล่าวมือกระบี่
กลับเงยหน้าขึ้นยิ้มหวานมองอึ้งเจียงเหมือนเดิม ตันคุยเห็นแล้วต้องรีบลาก
อีกฝ่ายออกเดินด้วยความโมโห

อึ้งเจียงหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในเรือน ถอนหายใจเฮือกเมื่อเห็น
ม้วนหนังสือไม้ไผ่ที่ยังวางแผ่อยู่บนโต๊ะ

นางพยายามสุดชีวิตเพื่อจดหมายฉบับหนึ่ง แรกสุดขอให้เผยยวน
คัดลอกหนังสือให้หนึ่งเล่ม จากนั้นก็ให้เขาอ่านต้นฉบับให้ฟัง ระหว่างนั้น
นางก็ค่อยๆ จดจำตัวอักษรในฉบับคัดลอกตามที่เขารับสั่ง

นี่เป็นวิธีโง่ๆ ที่ได้ผลยิ่ง เพราะถึงอย่างไรก็เป็นตัวอักษรจีนเหมือนกัน
หลายตัวเหมือนตัวอักษรจีนในปัจจุบันมากที่สุด ช่วงที่ผ่านมานางจำ
ตัวอักษรได้ไม่น้อยแล้ว แต่เวลาเขียนออกจะทุลักทุเลอยู่สักหน่อย
เพื่อให้เขียนคล่องมือโดยเร็ว นางต้องแอบฝึกเขียนเวลาอยู่คนเดียว
ตอนกลางคืน ไม่ให้ตันคุยจับได้

เฮ้อ ถ้าสมัยก่อนขยันได้เท่านี้ คงสอบติดมหาวิทยาลัยชิงหวา
ไปนานแล้ว

อึ้งเจียงมองซ้ายมองขวา พอเห็นว่าไม่มีใครก็รีบเอาจดหมายของ

กงซีอู่ออกมาลองอ่าน

ถึงจะรู้ตัวหนังสือไม่น้อยแล้ว แต่รูปประโยคที่ยากแก่การเข้าใจ ก็ยังทำให้นางปวดเศียรเวียนเกล้าอยู่ดี สุดท้ายนางอ่านรู้เรื่องแค่ไม่กี่คำ หนึ่งในนั้นคือ 'ฉางอันจวิน'

คนที่โยนนางเข้าคุกกลับยังเขียนจดหมายติดต่อกับนาง แค่นี้ก็ 'ไม่ชอบมาพากล' มากแล้ว นี่ยิ่งเอ่ยถึงผู้คุปถัมภ์ของนางอีก พออึ้งเจียงนึกถึง ความเป็นไปได้ก็ตกใจจนเหงื่อออกเต็มหลัง

ตันคุยบอกว่าจดหมายฉบับนี้เขาไปเอามาจากบ้านพักของสหาย คนหนึ่งในคืนแรกที่มาพักในจวนฉางอันจวิน กงซีอู่ฝากจดหมายให้ คนอื่นช่วยส่งต่อ น่าจะยังไม่รู้ว่านางออกจากคุกแล้ว แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังเอ่ยถึงฉางอันจวินในจดหมาย ก็หมายความว่าเขารู้ดีเรื่องทีนาง มีแนวโน้มจะเคลื่อนไหวไปในทิศทางใด

จนถึงตอนนี้ก็เจียงก็ยังไม่รู้ว่ากงซีอู่อยู่ที่ใด ทำอะไร แต่เขากลับ รู้เรื่องของนางโดยละเอียด

คนคนนี้น่ากลัวอยู่เหมือนกัน...

ไม่รู้ว่ตันคุยพยายามล้าค่าอะไรให้เผยแพร่กันแน่ เขาถึงได้กลับมาอีกที่ ตอนฟ้ามืด เรือนของอึ้งเจียงไม่ได้จุดตะเกียง เขาหยุดมองตรงประตูสักพัก ถึงค่อยเดินเข้ามา

"แม่นาง?"

"ข้าอยู่ที่นี่"

ร่างหนึ่งขยับอยู่ด้านหลังโต๊ะ ตันคุยรีบหาตะเกียงมาจุด แสงไฟ สว่างวาบขึ้นมาส่องสะท้อนใบหน้าคมเข้มร่างกายบึกบึนของเขา

เขาจะไม่พูดเด็ดขาดว่าเมื่อครู่ตนไปข่มขู่เฉยๆวนมา!

"ต้นคุย" อี้เจียงโมได้สนใจสีหน้าของต้นคุยแม้แต่นิดเดียว นางนั่งตัวตรง มองเขาอย่างเคร่งเครียด "เจ้าว่า...ถ้าข้าอยากประสาทรอยร้าว กงซีจู่จะยอมรับไมตรีหรือไม่"

ชายหนุ่มชะงัก จากนั้นก็หัวเราะลั่น "แม่นางกับผู้ทรงภูมิungskี่เปรียบเสมือนเกลียนพั่วกับลินเซียงหู่ แล้วท่านคิดว่าอย่างไรเล่า"

นางถอนหายใจเอือกด้วยความโล่งอก "เจ้าหมายความว่าถ้ามีโอกาสให้ไถโทเซแบบ 'แบกกิ้งตันจิงขอขมา'* ความสัมพันธ์ของพวกเรา ก็จะกลับไปดีเช่นเดิมได้ใช่ไหม"

อีกฝ่ายทวนคำด้วยความฉงน "แบกกิ้งตันจิงขอขมา? อะไรคือแบกกิ้งตันจิงขอขมากันหรือขอรับ"

"เกลียนพั่วแบกกิ้งตันจิงขอขมาอย่างไรเล่า!"

ต้นคุยส่ายหน้า "ข้าไม่เคยได้ยินเรื่องเกลียนพั่วแบกกิ้งตันจิงขอขมาก่อนเลย ใครก็รู้กันทั้งนั้นว่าความสัมพันธ์ระหว่างลินเซียงหู่กับเกลียนพั่วเลวร้ายมาก ไม่เคยดีต่อกันสักครั้ง แม้ความสัมพันธ์ของแม่นางกับผู้ทรงภูมิungskี่จะไม่เลวร้ายเท่าพวกเขาสองคน แต่ศิษย์สำนักกุยกูตั้งตัวเป็นอธิกันเองเสมอ นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง"

"หา?" อี้เจียงตกตะลึงกับประเด็นสำคัญที่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญนี้

แม้แต่เด็กสามขวบยังรู้จักตำนานเรื่องเกลียนพั่วแบกกิ้งตันจิงขอขมา แต่ต้นคุยกลับบอกว่าไม่เคยได้ยิน นี่จะแปลกประหลาดเกินไป

* แบกกิ้งตันจิงขอขมา มีที่มาจากสมัยจั้นกั๋ว เกลียนพั่วแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นจ้าวตั้งแฉ้อจาลินเซียงหู่ขุนนางฝ่ายโน้น แต่อีกฝ่ายคอยแต่หลบจาก ยอมลงให้อย่างให้เกียรติและเพื่อความมั่นคงของแผ่นดิน ภายหลังเกลียนพั่วรู้ความจริงจึงสำนึกผิดอดเสียแล้วพันทัวด้วยกิ้งตันจิงมาขอขมาเพื่อขอคืนใจความผิด

แล้ว อี้เจียงตกใจจนลืมจดหมายของกงซีฉู่ไปโดยสิ้นเชิง

เรื่องนี้ทำให้อี้เจียงนอนหลับไม่สนิทไปตลอดทั้งคืน และตื่นนอนในเช้าวันรุ่งขึ้นด้วยขอบตาดำคล้ำ เรียกสาวใช้มาลองถามอยู่หลายคน พวกนางก็พากันส่ายหน้ากันหมด

ยังไม่ถึงเวลาหรือไรนะ อี้เจียงครุ่นคิด ถ้าอย่างไรรหาโอกาสไปถามเผยแพร่ดีกว่า

ตอนบ่ายลมพัดผ่านสวนที่เต็มไปด้วยแมกไม้ดังแซกซ่า อี้เจียงเดินออกไปถึงหน้าประตู เห็นต้นกุยกำลังฝักกระป๋องอยู่ก็ยืนมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น น่าเสียดายที่พออีกฝ่ายเห็นนางเข้าก็หยุดฝัก

"เหตุใดแม่นางถึงไม่พักผ่อนสักหน่อยเล่า"

อี้เจียงไม่ชอบนอนกลางวัน จึงส่ายหน้า "ข้าจะไปหาเผยแพร่"

ต้นกุยตัวดกระป๋องแล้วถือน้ำมันไปข้างหลัง ก่อนจะก้าวยาวเข้ามาหา "แม่นางอย่าไปนะ!"

นางชะงัก "เพราะเหตุใดเล่า"

"เอ่อ... ข้าหมายความว่าประเดี๋ยวข้าไปตามเขามาที่นี่ให้ แม่นางไม่ต้องไปเองหรอก"

อี้เจียงพยักหน้า "ก็ดีเหมือนกัน รบกวนด้วย"

ต้นกุยก้าวเร็วๆ ออกไปโดยไม่พูดไม่จา

อี้เจียงกลับเข้าไปนั่งรอในเรือนพลางเตรียมแต่งคำพูดเอาไว้ในใจ อีกประเดี๋ยวจะได้ถามหาคำตอบที่ตนเองต้องการได้โดยไม่มีพิรุณ

ต้นกุยกลับมาในเวลาไม่นาน แล้วยื่นส่ายหน้าให้อี้เจียงอยู่ตรง

หน้าประตู "เผยยวนกำลังยุ่งขอรับ ไม่มีเวลามหาแม่มาง ข้าว่าไว้คราวหน้าดีกว่า"

อี้เจียงนึกในใจว่า...มิน่าเล่า วันนี้ถึงได้ไม่โผล่มาเลย ปกติเปิดประตูออกไปก็เห็นแล้ว ออกจะขยันมากกว่าใคร

พอถึงเวลาอาหารเย็น อี้เจียงก็นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาอีก จึงจะไปหาเผยยวน แต่เพิ่งเดินออกจากเรือนก็ถูกตันคุยดักไว้อีกครั้ง

"แม่นางนั่งรอเถอะ ข้าจะไปเชิญเผยยวนมาให้"

อี้เจียงเลยต้องนั่งรอ ปรากฏว่าตันคุยกลับมารายงานเช่นเดิม "เผยยวนยุ่งมากเลยขอรับ แม่นางคงต้องรอต่อไป"

นางอ่อนนอกอ่อนใจ เจ้านั้นกำลังยุ่งอะไรของเขากันนะ

หลังจากนั้นเผยยวนก็ไม่โผล่มาให้เห็นหลายวันติดกัน จนอี้เจียงค่อยๆ ลืมปัญหาข้อนี้ไปจากสมอง แต่ละวันนางจะตั้งใจฝึกคัดตัวอักษรที่อ่านออกแล้ว ลายมือจึงไม่น่าเกลียดเหมือนเดิมอีก

อากาศแปรปรวนง่าย คือนั้นลมแรง ฝนตกลงมาห่าใหญ่

อี้เจียงนอนหลับไม่สนิท ไม่รู้ว่าเริ่มคล้อยหลับตั้งแต่เมื่อไร ทันใดนั้นเสียงตบประตูดังลั่นก็ทำให้นางสะดุ้งตื่นแล้วลุกพรวดขึ้นนั่ง ได้ยินตันคุยตะโกนเรียกอยู่ข้างนอก "แม่นาง! นางอันจวินเรียกให้ไปพบด่วนขอรับ!"

นี่เป็นครั้งแรกที่จ้าวจิ้งเจียวเรียกอี้เจียงไปพบ นางตบแก้มไล่ความง่วงงุน บันหน้าแสดงท่าที่สูงส่งเยือกเย็นเตรียมตัวรับศึก ก่อนจะเปิดประตูเดินตามตันคุยออกไป

ข้างนอกมีดสนิท ตันคุยยืนอยู่ตรงหน้าประตู กางร่มบังโคลมไฟที่

ถืออยู่ในมือ หัวไหล่เขาเปื้อกฝนไปกว่าครึ่ง

อ๊ี้เจียงเดินกระเด้งกระแ่งตามต้นหญ่ไปยังเรือนด้านหน้า ชูดยารกรุยกรายนี้ช่างลำบากชีวิตจริง ๆ ต้องเดินไปพลางต่อสู้กับชายเสื้อคลุมไปพลางตลอดทาง กว่าจะถึงที่หมายก็เปื้อกช่กตั้งแต่รองเท้าขึ้นมามาจนถึงหน้าแข้ง

ห้องโถงจุดไฟสว่างไสว ตั้งโต๊ะเรียงกันเป็นสองแถว มีจานอาหารที่กินเหลือวางอยู่บนโต๊ะ เห็นได้ชัดว่าเพ็งเลิงานเลี้ยงไปหมดๆ

จ้าวจ้งเจียวนั่งเอนร่างอยู่หลังโต๊ะด้านบน ปล่อยดมยารสยายท่อนบนหอมเสื้อคลุมสีขาวพิสุทธ์ ในมือถือตะเกียบข้างหนึ่งหมุนไปเรื่อย ๆ อย่างใจลอย คงล่ำรวมขึ้นบ้างจากที่ถูกพระพันปีสั่งสอนมาเมื่อครั้งก่อน จึงไม่ได้สวมชุดสีแดงสด แต่มองดูดี ๆ ก็ยังเป็นชุดสตรีเช่นเดิม

เพ็งจะอายุเท่านี้ก็เอาแต่สนุกอยู่ในงานเลี้ยงทุกคืน สมแล้วที่เป็นเชื้อพระวงศ์ อ๊ี้เจียงวิจารณ์อยู่ในใจ ขณะค้ำบเขาย่างเคร่งขรึม

จ้าวจ้งเจียวเหลือบตามอง ยังไม่ทันพูดอะไรก็ถอนหายใจเฮือก

อ๊ี้เจียงเพ็งเคยเห็นจ้าวจ้งเจียวเป็นเช่นนี้ครั้งแรก จึงถามด้วยความสงสัย "ดูเหมือนนายท่านจะมีเรื่องก่ลุ่มใจ?"

ตะเกียบในมือจ้าวจ้งเจียวถูกโยนใส่กบบนโต๊ะเสียงดังแกร้ง "แคว้นฉินบุกตีแคว้นจ้าว ผู้ทรงภูมิมิมีความเห็นเช่นไร"

อ๊ี้เจียงแทบรักษาท่าทางอันสูงส่งเยือกเย็นเอาไว้ไม่อยู่ พอเขาอ้าปากพูดก็ถามคำถามที่ยากเพียงนี้ จะกลั่นแกล้งกันเกินไปแล้ว

จ้าวจ้งเจียวในอารมณ์สตรีนั่งหน้าอมทุกข์หุบตาลงต่ำ อ๊ี้เจียงเห็นแล้วยังนึกเวทนา "แคว้นฉินไม่เพียงจะโจมตีเมืองสามเมืองของแคว้นจ้าว

ยังคุมตัวผิงหยวนจวินอาของข้าเอาไว้ด้วย ตอนนีในราชสำนักกำลังหาวิธี
รับมืออยู่ เสด็จพี่ห้วงแต่จะรักษาสันตติอย่างเดียว ไม่มีความคิดอื่น ข้าควร
ต้องช่วยเสด็จแม่แบ่งเบาปัญหาถึงจะถูก"

อี่เจียงนึกในใจว่า...มิน่าเล่า จนป่านนี้ผิงหยวนจวินก็ยังไม่ติดต่อกมา
ไถ่ถามข้าเลย ที่แท้ก็ถูกเชิญไปดื่มชาที่แคว้นฉินนี่เอง

จ้าวจิ้งเจียวรออยู่นานแต่ไม่เห็นอีกฝ่ายตอบก็หงุดหงิดอยู่ในใจ
ดวงตามกริบราวกับใบมีดจึงเหลือบมองนางอีกครั้ง "ผู้ทรงภูมิไม่มีวิธี
รับมือดีๆ บ้างหรือ"

อี่เจียงลอบกลืนน้ำลายลงคอ แล้วบังคับตนเองให้เยือกเย็นเข้าไว้
"สองแคว้นเปิดศึกกันเป็นเรื่องใหญ่ หวนเจ๋อไม่กล้าออกความเห็น
สู้มั่วๆ ห่า นายท่านโปรดอภัยด้วย"

สีหน้าของจ้าวจิ้งเจียวผ่อนคลายขึ้น ก่อนจะแค้นเสียงที่ขึ้นจมูก
"ถึงอย่างไรผิงหยวนจวินก็เป็นเจ้านายเก่าของผู้ทรงภูมิ ผู้ทรงภูมิจะ
นิ่งดูดายไม่ช่วยเขาไม่ได้ละ"

"แน่นอนอยู่แล้ว" เหยื่อเย็นๆ ไหลลงมาตามแผ่นหลังของอี่เจียง

ตอนที่เดินออกจากห้องโถงใหญ่ ฟาเริ่มสว่างเล็กน้อย แต่ฝนยัง
ตกกระหน่ำเหมือนเดิม ดอกไม้ใบหญ้าล้วนคอดก ลูกลิบลิ่วใบอย่าง
ยอมสยบ น้ำฝนไหลรวมกันเป็นแอ่งเล็กๆ ไปทั่วทางเดินโรยกรวด

อี่เจียงการ่วมเดินตามตันคุยกลับเรือนอย่างหงอยเหงาซึ่มกะทือ
มาตลอดทาง พอถึงส่วนหลังของจวนก็ได้ยินเสียงเผยวนอยู่ใกล้ๆ
นางถึงค่อยเงยหน้าขึ้น

ตันคุยที่เดินนำหน้าหวั่น รีบกางแขนกันไม่ให้อี่เจียงเดินต่อ "แม่นาง

ระวังด้วย พวกเราเดินอ้อมไปด้านข้างดีกว่า"

ท่าทางเขาเหมือนประกาศว่า 'ข้างหน้าเป็นเขตอันตราย ใครไม่ซื่อ
ทหารรีบหนีไปให้ไกล' อี้เจียงเห็นแล้วรู้สึกแปลกๆ "อยู่ดีๆ จะเดินอ้อม
ด้วยเหตุใดกัน ข้าได้ยินเสียงเผยยวนด้วย กำลังอยากเจอตัวเขาอยู่พอดี"

มือกระบี่หนุ่มเข้ามาขวางนางไว้อีกครั้ง "ทางอ้อมใกล้กว่าขอรับ"

ระหว่างที่พูดกันอยู่นั้น เผยยวนก็เดินมาพอดี เห็นอี้เจียงจึงรีบปรี
เข้ามาหา แม้แต่र्मยังโยนทิ้งอย่างไม่สนใจ "ผู้ทรงภูมิ ในที่สุดก็ได้เจอท่าน
เสียที!"

นางซุกร่มให้สูงขึ้นเพื่อกันฝนให้เขาด้วย "ข้าควรเป็นคนพูดประโยคนั้น
มากกว่า ช่วงนี้เจ้าเอาแต่ยุ่งทำอะไรอยู่"

"ยวนไม่ยุ่งเลยสักนิด แต่สนใจที่..." เขาตวัดตามองต้นคุดที่ยืนอยู่
อีกด้าน พูดอย่างไม่พอใจ "แต่สนใจที่ท่านต้นคุดคอยมาขวาง ไม่ให้
ยวนพบผู้ทรงภูมิ"

อี้เจียงเหลือบมองมือกระบี่ "จะเป็นไปได้อย่างไรกัน"

"เป็นเช่นนั้นจริงๆ ขอรับ!" เผยยวนยี้ดอก จ้องหน้าต้นคุดตรงๆ
"ความปรารถนาของยวนมีแค่ได้พูดคุยกับผู้ทรงภูมิเรื่องสำคัญของแผ่นดิน
เท่านั้น เหตุใดท่านต้นคุดต้องคอยขัดขวางตลอดด้วย"

ชายหนุ่มอีกคนแค้นจุกเสียงดังหึ "พูดคุยน่ะเมื่อไรก็ได้พูดคุยได้
ไม่เห็นต้องคอยตามติดแม่นางทั้งวันสักนิด"

เผยยวนกระต๊อบเท้าด้วยความโมโห "นั่นเป็นการถกกันเรื่องวิชา
ความรู้ที่สาบสูญไปแล้วต่างหาก!"

น้ำโคลนบนพื้นกระเซ็นออกมาจากใต้เท้าเผยยวน อี้เจียงรีบห้าม

"เอละๆ ข้าว่าต้นคุดคงเข้าใจผิดมากกว่า ข้ารู้ว่าเจ้าอยากพูดคุยกับข้า..."
นางหมุนตัวทำท่าจะเดินออกไป แล้วพลันก็อะไรขึ้นมาได้ จึงดึงแขนเสื้อ
เผยยวน "ถ้าจะพูดคุยก็น่ากันตอนนี้เลยดีกว่า"

"จริงหรือ!" เผยยวนก้มลงมองแขนเสื้อที่ถูกอึ้งเจียงดึงไว้ ท่าทาง
ตื่นเต้นจนแทบควบคุมตนเองไม่อยู่ "ดีขอรับๆ!"

ต้นคุดได้แต่ยืนหางตากระตุกๆ อยู่คนเดียวโดยไม่มีใครสนใจ
รู้สึกหดหู่สิ้นหวังอย่างยากจะบรรยาย

อึ้งเจียงพาเผยยวนไปที่เรือน ทั้งยังเชิญเขานั่งทันทีโดยไม่สนใจ
ว่าควรไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

แต่เผยยวนพิถีพิถันกว่าอึ้งเจียงมาก แรกสุดเขาจัดแจงจุดกำยาน
ด้วยตนเอง เทเครื่องหอมสำหรับชงชาตรงหัวโต๊ะ จากนั้นก็จัดแขนเสื้อ
ให้เรียบร้อย นั่งลงตรงข้ามอึ้งเจียงถึงค่อยเอ่ยถาม "ไม่ทราบว่าผู้ทรงภูมิ
จะเริ่มพูดคุยกจากตรงที่ได้ดี"

นางทำที่เป็นเปรยขึ้นมาแบบไม่ได้ตั้งใจ "พอดีข้าได้ยินว่าแคว้นฉิน
บุกแคว้นจ้าว เจ้ามีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร"

เผยยวนตอบเข้าฉาก "ยวนเองก็เพิ่งทราบเช่นกัน เมื่อครู่ก็ตั้งใจจะมา
คุยเรื่องนี้กับผู้ทรงภูมินี้แหละ"

"ถ้าอย่างนั้นก็พอดีเลย ข้าอยากฟังความเห็นของเจ้า" จะได้เก็บ
เอาไว้อ้างอิง อึ้งเจียงเสริมอยู่ในใจ

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ท่าทางเคร่งเครียดจริงจัง ทำเอาอึ้งเจียงรู้สึกไม่ชิน
ชอบกล เพราะปกติเห็นแต่ท่าทางตื่นเต้นระริกระรี่ของเจ้าตัว

"มหาอำมาตย์พันจี่ของแคว้นฉินมีความแค้นกับมหาอำมาตย์เวย์ฉี

ของแคว้นเว่ย ที่จินตี่จ้าวในครั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะผิงหยวนจวินให้การอุปการะเว่ยฉี ขอเพียงส่งหัวของเว่ยฉีไปให้แคว้นจิน ทั้งผิงหยวนจวินและแคว้นจ้าวก็จะระอดพ้นปัญหาครั้งนี้ไปได้ แต่วิญญูชนต้องประพาดตัวมีคุณธรรม การส่งหัวของเว่ยฉีไปให้แคว้นจินเท่ากับสูญเสียคุณสมบัติของวิญญูชน"

อี้เจียงฟังเข้าใจ ว่าไปก็น่าขัน แคว้นจินโจมตีแคว้นจ้าวโดยอ้างว่าแก้แค้นแทนมหาอำมาตย์ของตน แค่นี้ก็ไร้คุณธรรมแล้ว มีแต่บัณฑิตล้ำนกงงจื่อนั้นแหละที่คิดถึงคำนี้ "ตามความเห็นของเจ้า ควรจะรับมือเช่นไร"

ผิงหยวนส่ายหน้า "ทัพจินหิ่ยมหาญดุ้นรารกับเสียร้าย ยกทัพมาคราวนี้ถ้าไม่ได้ผลประโยชน์คงไม่ยอมกลับไปแน่"

นางเอามือเท้าคาง เท่ากับว่าไม่มีทางออกที่ไร้ข้อเสียนะสิน่ากลัดกลุ้มเหลือเกิน

ฝ่ายตรงข้ามสังเกตสีหน้าอี้เจียง จึงพูดขึ้นอย่างตริกตรอง "ผู้ทรงภูมิมีความเห็นอย่างไรที่ชี้แนะยวนบ้างสิขอรับ"

อี้เจียงทำหน้าเคร่ง "ความเห็นนะ...มีอยู่แล้ว แต่สถานการณ์ซับซ้อนเกินไป อธิบายลำบาก เอาไว้วันหลังพวกเราค่อยมาคุยกันโดยละเอียดดีกว่า"

ผิงหยวนห่อเหี่ยวทันที ตอบกลับไปอย่างหงอยเหงาม "สุดท้ายผู้ทรงภูมิก็ยังไม่ยอมคุยกับยวนอย่างสนทนอมอยู่ดี เฮ้อ..."

นางรีบปฏิเสธ "ไม่ใช่เนะ ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอน ข้ารับปากเจ้าแล้ว จะกลับคำทีหลังได้อย่างไรเล่า"

ได้ยินเช่นนี้ พลังชีวิตของชายหนุ่มจึงค่อยฟื้นคืนมาอีกครั้ง เผยวนเทศาไ้ด้วย ใช้สองมือประคองไปตรงหน้านาง "ผู้ทรงภูมิกล่าวเช่นนั้น ยวนก็สบายใจ ยวนยังมีอีกเรื่องอยากขอร้อง ไม่ทราบว่าคุณทรงภูมิจะรับปากได้หรือไม่"

ชาที่นี้รสชาติแปลกพิลึกจนอ้เจียงดื่มไม่ลง นางสั่งทำท่ายกถ้วยชาขึ้นและริมฝีปากแค่นิดเดียวก็วาง "เรื่องอะไรล่ะ ลองว่ามาสิ"

เผยวนอมยิ้ม ดวงตาเป็นประกายวาววับภายใต้แสงเทียน "ยวนหวังว่าสักวันผู้ทรงภูมิจะช่วยแนะนำยวนให้รู้จักกับผู้ทรงภูมิขงศิษย์พี่ของท่าน"

อ้เจียงชะงัก คิดไม่ถึงว่าเผยวนจะพูดถึงคนคนนี้

สายตาที่อีกฝ่ายมองอ้เจียงค่อยๆ เลื่อนลอยขึ้นทีละน้อย "ตอนนั้น ยวนโชคดีได้เจอผู้ทรงภูมิขงศิษย์พี่คนหนึ่ง ยังจำความสง่างามของเขาได้ติดตามไม่รู้ลืม สำนักกุ๋มมีศิษย์ที่โดดเด่นเก่งกาจอย่างผู้ทรงภูมิขงศิษย์พี่ทรงภูมินวนเจ๋อกี้เช่นกัน ดังนั้นความเคารพนับถือที่ยวนมีต่อผู้ทรงภูมิจึงมาจากใจจริง"

อีกฝ่ายเอ่ยชมนางแท้ๆ แต่อ้เจียงกลับสบถอยู่ในใจจนสิ่งสราลัตว์นับพันตัวออกมาวิ่งพล่าน

อะไรกัน ที่แท้เจ้านี้ก็ไม่ได้คลังไคล้ช้า แต่คลังไคล้ขงชู่!

แต่เพื่อรักษาภาพลักษณ์อันสูงส่งเยือกเย็น นางจึงได้แต่รับคำว่าอืม ด้วยสีหน้าราบเรียบ "ให้เข้าได้เจอศิษย์พี่ก่อนแล้วกัน เรื่องแค่นี้ไม่ยากหรอก ไม่ยาก..."

ฝนตกติดต่อกันอยู่หลายวันถึงจะยอมหยุด ให้อ้อนกลับมาพร้อม
แสงแดดอีกครั้ง

ช่วงนี้ไอ้เจียงอารมณ์ขุ่นมัวตลอด ประการแรกคือวันนั้นนางใช้แผน
ถ่วงเวลากับจ้าวจิ้งเจียว ไม่รู้ว่าเขาจะเร่งให้นางคิดวิธีรับมืออีกเมื่อไร
ประการที่สองเป็นเพราะระยะนี้เผยยวนชอบเอาแต่พูดถึงกงซีอู่กับนาง
อย่างไมเคิดจะยั้งปาก

คิดแล้วก็สงสารตนเองเหลือเกิน สาวกที่มีความคลั่งไคล้สูงเพียงนี้
แต่กลับไม่ได้ชอบนาง

วันนี้ 'สาวก' ก็มา 'ถกวิชาความรู้ที่สาบสูญ' แต่เช้าอีกแล้ว
อ่านหนังสือไปได้สักพัก เผยยวนก็มองออกไปนอกหน้าต่าง คงเพราะ
ไม่เห็นต้นคุย จึงยืมกริมพลางล้วงม้วนหนังสือไม่ได้ออกจากอกเสื้อ "ผู้ทรงภูมิ
ยวนมีอะไรอยากให้ท่านดู"

ไอ้เจียงเงยหน้าขึ้นจากฉบับสำเนาที่เต็มไปด้วยตัวหนังสือแน่นขนัด
"อะไรหรือ"

อีกฝ่ายใช้สองมือประคองม้วนหนังสือไม่ไผ่มาให้ "นี่เป็นข้อเขียน
ที่ยวนตั้งอกตั้งใจเขียนขึ้น อยากขอให้ผู้ทรงภูมิช่วยชี้แนะ"

นางคลีออกมาอ่าน ตัวหนังสือบางตัวไม่คุ้นเคยก็ต้องใช้การคาดเดา
เข้าช่วย จึงอ่านได้ช้า แต่ในสายตาเผยยวน เขากลับมองว่านางตั้งใจอ่าน
ข้อเขียนของตนอย่างจริงจัง จึงทั้งตื่นเต้นทั้งตื่นตันอย่างยิ่ง

การฝึกจำตัวอักษรอย่างเร่งรัดในช่วงที่ผ่านมาพอจะเห็นผลอยู่บ้าง
ไอ้เจียงจึงอ่านรู้เรื่องคร่าวๆ แต่นึกค้ำนอยู่ในใจ

เผยยวนเป็นบัณฑิตสำนักข่งจื่อ จึงใช้คุณธรรมจรรยาของทุกสิ่ง

ทุกอย่าง นี่เป็นยุคจันท์ คุณธรรมและจรรยาไม่มีทางสำคัญไปกว่าการขยายดินแดน ในสายตานาง มุมมองของเขาคงจะล้ำหลังและโง่เขลาชนิดๆ เสียด้วยซ้ำ

แน่นอนว่าหากอยู่ในฐานะอีเจียง นางสามารถแสดงความเห็นอย่างตรงไปตรงมา แต่ตอนนี้นางคือทวนเจ้อ จะพูดตามใจชอบไปทุกเรื่องไม่ได้ ดังนั้นหลังจากนั่งอยู่ครู่หนึ่ง นางจึงเอ่ยแค่ "ข้าคิดว่ามีเหตุผลดีเจ้าน่าจะเอาไปให้นายท่านอ่านนะ"

เผยยวนตาเป็นประกาย ใบหน้าแดงเรื่อ "ถ้ากระทั่งผู้ทรงภูมิยังกล่าวเช่นนั้น ยวนก็จะเอาไปให้นายท่านอ่าน" พูดจบก็วิ่งตืดตืดออกไป

อีเจียงลู่จก ในเมื่อจ้าวจิ้งเจียวเก็บเผยยวนไว้ในจวนก็แสดงว่าต้องชื่นชมมุมมองของเขา น่าจะอ่านแล้วชอบกระมัง

อยู่ๆ หัวของตันคุยก็โผล่มาตรงหน้าต่าง เกยคางไว้บนกรอบไม้ มองร่างเผยยวนที่วิ่งไปทางประตูเรือนพลางพูดคุนๆ "ในที่สุดเจ้านี้ก็ไปได้เสียที"

"..."

น่าเสียดายที่ตันคุยดีใจเร็วเกินไป เพียงครู่เดียวเผยยวนก็วิ่งกลับมา ทั้งยังร้องเรียกอีเจียงอยู่ตรงหน้าประตู "ผู้ทรงภูมิ! ผู้ทรงภูมิ! มานี้เร็วเข้า เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!"

อีเจียงกังวลเป็นทุนเดิม พอได้ยินดังนั้นก็ใจเต้นแรง รีบลุกพรวดขึ้นมา "เกิดอะไรขึ้น!" อย่าบอกนะว่าแคว้นฉินบุกมาถึงหน้าบ้านเร็วเพียงนี้?

เผยยวนวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาตึงแขนเสื้ออีเจียง "ผู้ทรงภูมิตามยวนไปก็จะทราบเอง เร็วเข้า!"

นางเลยปล่อยให้อีกฝ่ายลากออกจากเรือน

ต้นคุดที่อยู่หลังบ้านหน้าต่างเผยสีหน้าเหลืออด รีบตามออกไปบ้าง
เผยยวนลากอ้อเจียงวิ่งเหาะๆ มาตลอดทาง จนถึงลานหน้า
ห้องโถงใหญ่จึงหยุด บ่าวไพร่คุกเข่าอยู่บนพื้นเป็นแถว รอบตัวเฝ้าบริบ
ได้ยินแต่เสียงสะอื้นเบาๆ

อ้อเจียงพาร่างเล็กบางของตนเบียดขึ้นไปข้างหน้าอย่างยากลำบาก
พอเห็นภาพที่เกิดขึ้น นางก็ต้องรีบเอามือปิดปากกลั้นเสียงร้อง

ข้ารับใช้คนหนึ่งนอนตะแคงอยู่บนพื้น เอามือกุมแขนที่เหลือครึ่งท่อน
สะอึกสะอื้นด้วยลมหายใจรวยริน บนพื้นเจ็มนองไปด้วยเลือด ถัดออกไป
คือแขนครึ่งท่อนที่ถูกฟันขาด นางค่อยๆ ไล่สายตาตามแอ่งเลือดขึ้นไป
ถึงปลายกระบี่ จนเห็นจ้าวจิ้งเจียวผู้กำลังเดือดดาลในชุดทางการเต็มยศ
และรัดเกล้าทอง

"ผู้ทรงภูมิ" เผยยวนสะกิดนางเบาๆ "รีบห้ามนายท่านเร็วเข้า ถ้าท่านพูด
นายท่านต้องยอมฟังแน่"

สมองของอ้อเจียงเต็มไปด้วยแอ่งเลือดสีแดงฉาน ฝ่ามือมีแต่เหงื่อ
นางจะรู้หรือว่าควรพูดอะไร แต่ข้ารับใช้คนนั้นท่าทางร่อแร่เต็มทีแล้ว
คนอื่นก็ไม่เข้าไปห้ามปราม นางทนมองต่อไปไม่ไหว ต้องตั้งใจแสวง
ทำท่าเยือกเย็นถามขึ้นว่า "นายท่าน...เหตุใดถึงได้โมโหเพียงนี้"

จ้าวจิ้งเจียวเหลือบตามองมา อ้อเจียงทำท่าจะถอยหนีโดยไม่รู้ตัว
โชคดีเผยยวนยืนอยู่ข้างหลังติดกัน นางจึงไม่เสียกิริยา

"รบกวนผู้ทรงภูมิกันได้" ฝ่ายตรงข้ามแค้นเสียงหัวเราะ "ไม่มีอะไร
หรอก แค่รู้สึกกะกะลูกตา เลยคิดว่ากระบี่มาฟันข้ารับใช้คนหนึ่ง ผู้ทรงภูมิ

อย่าใส่ใจไปเลย"

"..." อี้เจียงพูดอะไรไม่ออก สิ่งที่น่างมองว่าไร้เหตุผลกลับเป็น
เรื่องปกติของที่นี่

เผยยวนทนไม่ไหว ก้าวออกมาประสานมือค้ำบ "นายท่านโปรด
อย่าได้โมโห ในเมื่อลงโทษไปแล้ว ครั้งนี้ก็ปล่อยเขาไปเถอะขอรับ"

"ผู้ทรงภูมิทั้งสองขอร้องด้วยตนเอง ข้ายอมเห็นแก่พวกท่านอยู่แล้ว"
จ้าวจิ้งเจียวโยนกระบี่ทิ้งแล้วโบกมือ ขำรับใช้คนนั้นถูกห้ามออกไปในที่สุ
คนอื่นๆ เห็นเช่นนั้นก็พากันแยกย้าย ไม่มีใครกล้าเข้ามาใกล้

จ้าวจิ้งเจียวยังคงหน้าตาบูดบึ้งราวกับทั่วทั้งตัวอัดแน่นด้วยไฟโทสะ
เขาเดินกลับไปกลับมา ก่อนจะเหลือบมองอี้เจียง "ตอนนั้นผู้ทรงภูมิ
บอกว่าไม่กล้าออกความเห็นส่งเดชเรื่องสองแคว้นเปิดศึกกัน ข้าเพิ่งรู้
เหตุผลวันนี้"

นางรู้สึกเหมือนหัวใจถูกถ่วงไว้ด้วยหินก้อนใหญ่ *เขารู้แล้วหรือว่า
ที่จริงข้าไม่มีความสามารถ*

ปรากฏว่าสิ่งที่จ้าวจิ้งเจียวพูดก็คือ "เจ้ารู้แต่แรกแล้วสินะว่าแคว้นจ้าว
ต้องขอความช่วยเหลือจากแคว้นฉี?"

หินที่ถ่วงหัวใจไว้พลันร่วงลงไปในพื้น อี้เจียงตอบด้วยสีหน้าจริงจัง
"นายท่านหลักแหลมยิ่งนัก"

"หลักแหลม?" จ้าวจิ้งเจียวใช้เท้าเหยียบกระบี่ ขณะแค้นเสียง
ขึ้นจมูก "ช่างเถอะ ผู้ทรงภูมิตามข้ามาแล้วกัน"

แน่นอนว่าอี้เจียงไม่อยากตามไป แต่เห็นกระบี่ที่อยู่ใต้เท้าเขาแล้ว
ก็มีแต่ต้องฝืนใจสถานเดียว

จ้าวจิ้งเจียวเดินนำออกจากจวนก่อน เผยวนดึงอี่เจียงเอาไว้แล้ว กระซิบเตือนเบาๆ "ยวนเฟิงเคยเห็นนายท่านโมโหเช่นนี้เป็นครั้งแรก ผู้ทรงภูมิต้องระวังตัวด้วยนะ"

ต้นคุดยั้งแล้วเป็นห่วง อยากจะตามไปด้วย แต่พอเดินออกจากประตูก็ถูกจ้าวจิ้งเจียวขวางไว้ เขาจึงได้แต่มองตามจนอี่เจียงขึ้นรถม้าไปแล้วลากเผยวนไปส่งสอนด้วยความโมโห "ถ้าแม่นางเป็นอะไรไปแม้แต่นิดเดียว ข้าจะเอาเรื่องเจ้า!"

ฝ่ายเผยวนมีใบหน้าเลอลอลา "เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย?"

"ก็คนที่ลากแม่นางเข้าไปพัวพันกับเรื่องนี้คือเจ้ามิใช่หรือ!"

เผยวนเถียงไม่ออก

หลังอยู่ในจวนนางอันจวินมานาน อี่เจียงก็เพิ่งได้ออกมาข้างนอก เป็นครั้งแรก รถม้าแล่นเร็ว จึงกระเทือนเป็นพิเศษ นางไม่กล้าทิ้งน้ำหนักนั่งตามปกติ เพราะกลัวกระดูกก้นกบจะแยกเสียก่อน เหลือบมองไปพบว่าจ้าวจิ้งเจียวนั่งได้นิ่งยิ่งนัก

จ้าวจิ้งเจียวในใจอี่เจียงอย่างมากก็แค่เจ้าเล่ห์กว่าเด็กหนุ่มทั่วไป เล็กน้อย ส่วนใหญ่ก็ดูอ่อนโยนดี แม้ว่าความอ่อนโยนของเขาจะทำให้นางใจคอไม่ดีเสมอก็ตาม แต่นางเฟิงเคยเห็นเขาเดือดดาลเช่นวันนี้เป็นครั้งแรก

ว่าไปแล้วการขอความช่วยเหลือจากแคว้นฉีก็เท่ากับเป็นทางออก ไม่ใช่หรือ เหตุใดเขาต้องโมโหด้วยนะ อี่เจียงใคร่ครวญอยู่ในใจอย่างอกสั่นขวัญแขวน

ไม่รู้ผ่านไบนานเท่าไร ในที่สุดรถม้าก็จอด ยุติการเดินทางอันแสน
ทรมานของอ๊เจียงลงเสียที นางลากสองขาแข็งที่ถูกระโดดลงจากรถแล้ว
เงยหน้าขึ้นมอง เบื้องหน้าคือประตูเมืองยิ่งใหญ่อลังการ มีทหารยาม
รักษาการณ์โดยรอบ

"ไปเถอะ" จ้าวจิ้งเจียวเดินนำไปก่อน

เมื่อผ่านประตูเข้าไปก็ได้พบกับทางเดินยาวเหยียด ตรงกลาง
เปิดโล่ง รอบด้านรายล้อมด้วยหอคอยกำแพงสูง ด้านหน้ามีประตูเมือง
อีกชั้น เมื่อผ่านประตูชั้นนี้เข้าไป อ๊เจียงก็ต้องตะลึงงัน...ลานกว้างขยาย
ยาวขึ้น ทหารสวมชุดเกราะสีดำถือขวานศึกยืนเรียงเป็นสองแถว ทางเดิน
ยาวเหยียด ข้างหน้าคือบันไดหินแกะสลักสามขั้นทอดขึ้นสู่ตำหนักอัน
ยิ่งใหญ่

ที่แท้ประตูเมื่อครู่ไม่ใช่ประตูเมือง แต่เป็นประตูวังหลวง!

จ้าวจิ้งเจียวไม่พูดอะไรเลยตลอดทาง เขาเอาแต่เดินนำนางไป
เรื่อย ๆ นางกำนัลในอาภรณ์งดงามที่เดินผ่าน ชั้นที่สองสามคน หรือแม้แต่
ขุนนางที่แต่งตัวเต็มยศ ล้วนแต่พากันหยุดคำนับเขากันทุกคน แต่เขา
ไม่สนใจแม้แต่นิดเดียว

จากทางเดินหลักเลี้ยวไปตามเฉลียงยาวก็มองเห็นประตูตำหนัก
อยู่ข้างหน้า ข้าราชการบริวารในชุดสีขาวปรี่ออกมารับแล้วคำนับจ้าวจิ้งเจียว
"คารวะนางอันจวิน นางอันจวินมาเข้าเฝ้าพระพันปีหรือพะย่ะค่ะ"

จ้าวจิ้งเจียวแค้นเสียดสี "ไม่เข้าเฝ้าพระพันปีจะให้เข้าเฝ้าเจ้า
อย่างนั้นหรือ"

ฝ่ายตรงข้ามยิ้ม "นั่นสินะพะย่ะค่ะ เพียงแต่ตอนนี้พระพันปี

ทรงกำลังให้ท่านเสนาบดีฝ่ายซ้ายเข้าเฝ้า"

"ฐู่หลงมาแล้ว?" จ้าวจิ้งเจียวขมขายแขนเสื้อด้วยความโมโห
"ไหนข้าจะไม่รู้ว่าตาแก่นั่นคิดพูดอะไรบ้าง!"

ข้าราชการบริพารตกใจจนไม่กล้าส่งเสียง เพียงถอยออกไปอย่าง
ระมัดระวัง

อี่เจียงรู้สึกคุ้นชื่อ 'ฐู่หลง' เป็นอย่างยิ่ง คิดอยู่นานก็นึกออกว่า
แต่ก่อนเคยเรียนเรื่อง 'ฐู่หลงเกลี้ยกล่อมพระพันปีจ้าว' จึงบรรลู่ว่าจะไร
เป็นอะไรทันที

แคว้นฉินยกทัพตีแคว้นจ้าว แคว้นจ้าวขอความช่วยเหลือจากแคว้นฉี
แคว้นฉียื่นเงื่อนไขว่าจะส่งกองทัพบาช่วยรบฉินก็ต่อเมื่อพระพันปีจ้าว
ยอมส่งบุตรชายคนสุดท้องไปเป็นตัวประกันที่แคว้นฉี พระพันปีจ้าว
ไม่ยอม กระทั่งฐู่หลงมาพูดเกลี้ยกล่อมจนสำเร็จ

ตัวประกันคนนั้นก็คือฉางอันจวินมิใช่หรือ!

ลักพักชายชราคนหนึ่งก็เดินออกมาจากตำหนัก ผมเป็นสีขาวยาว
ทั้งหัว ถือไม้เท้าเดินเชื่องช้า ข้าราชการบริพารประคองเจ้าตัวมาส่งตรง
ทางออก พอเห็นจ้าวจิ้งเจียว ชายชราก็หน้าเหวี่ยงไปเล็กน้อย ก่อนคำนับเขา
อย่างงกๆ เงินๆ

เด็กหนุ่มคลี่ยิ้มอย่างไว้พิศภัย "ท่านเสนาบดีฝ่ายซ้ายคงมา
เกลี้ยกล่อมให้เสด็จแม่ส่งข้าไปแคว้นฉีสินะ"

ฐู่หลงถอนหายใจกลางสายหน้า "ข้าพยายามจนสุดความสามารถ
แล้ว แต่พระพันปีไม่ทรงยอมถอยแม้แต่นิดเดียว เห็นที่ต้องปล่อยไปตามนี้
นั่นแหละ"

อ๊ี้เจียงขมอดคิ้ว หมายความว่าอย่างไร ชู่หลงเกลียดล่อมพระพันปีจ้าว
ได้มิใช่หรือ เหตุใดถึงบอกว่าไม่สำเร็จแล้ว ข้าเรียนไม่สูงนะ อย่ามาหลอก
กันสิ!

แต่ชายชราตรงหน้าดูไม่เหมือนกำลังพูดโกหก
นางนึกถึงเรื่อง 'แบกกิ่งต้นจิงขอขมา' ขึ้นมาได้ พอจะเข้าใจอะไร
เลาๆ

ดูเหมือนประวัติศาสตร์ที่นี่จะไม่เหมือนประวัติศาสตร์ที่นางรู้จัก
เสียทีเดียว...

จ้าวจิ้งเจียวได้ยินชู่หลงบอกเช่นนั้นก็ทำท่าผยองนิดๆ เขาปิดแขนเสื้อ
หมุนตัวส่งสัญญาณให้อ๊ี้เจียงตามมา

นางก้าวเดินพลางเหลียวมองแผ่นหลังของชู่หลง อยากจะเข้าไป
จับไหล่อีกฝ่ายเขย่าแรงๆ แล้วถามว่าท่านลุง ท่านได้พูดแบบที่หนังสือเรียน
เขียนไว้หรือไม่ ตอนเกลียดล่อมพระพันปีท่านไม่ได้ตั้งใจเต็มที่ใช่หรือไม่!

น่าเสียดายที่อ๊ี้เจียงเดินเข้าไปในตำหนักเรียบร้อยแล้ว

ภายในตำหนักประดับประดาด้วยเครื่องสำริด แขนงม่านยาวจรดพื้น
พระพันปีจ้าวนอนอยู่บนเตียง สวมเสื้อคลุมยาวสีดำดูสุขุมสง่างาม ทว่า
ถูกคว้นกั๋นที่ลอยเป็นสายบดบังจนเห็นหน้าไม่ชัด

ช่วงที่ผ่านมาอ๊ี้เจียงได้พูดคุยเรื่องหลักมารยาทของสำนักขงจื้อกับ
เผยยวนได้เรียนรู้อะไรมามากมาย การแสดงความเคารพจึงไม่เป็นปัญหา
แต่จ้าวจิ้งเจียวไม่ให้โอกาสนางได้คำนับด้วยซ้ำ พอเขาเข้ามาในห้องก็
ปรี่เข้าไปคุกเข่าตรงหน้าเตียงพระพันปีทันที

"เสด็จแม่ที่ที่สุดเลย ไม่ทรงส่งลูกไปเป็นตัวประกันที่แคว้นฉีจริงๆ"

เสียงของพระพันปีจ้าวแผ่วเบาและเนิบช้า "แต่หากเป็นเช่นนั้น ก็ช่วยแคว้นจ้าวไม่ได้"

จ้าวจิ้งเจียวรีบกุมมือพระพันปีจ้าวไว้ "เสด็จแม่ตรัสอะไรเช่นนั้น พี่หญิงทรงเป็นถึงมเหสีแคว้นเยียน เหตุใดไม่ทรงขอความช่วยเหลือจาก แคว้นเยียนเล่า แคว้นเยียนไม่มีทางเรียกร้องให้ลูกไปเป็นตัวประกันหรอก ไยต้องยอมก้มหัวให้แคว้นฉีกัน"

พระพันปีส่ายหน้า "พี่สาวเจ้าเป็นมเหสีแคว้นเยียน แต่คนที่มิอำนาจ ตัดสินใจในแคว้นเยียนไม่ใช่พี่สาวเจ้า เยียนหวังไม่อยากจะช่วย พันธมิตร ที่แคว้นจ้าวเหลืออยู่ก็มีแต่แคว้นฉีเท่านั้น ถึงข้าจะปฏิเสธชู้หลงไปแล้ว แต่ก็รู้สึกไม่สบายใจอยู่ดี"

จ้าวจิ้งเจียวแน่นปากแน่น ค่อยๆ ก้มหน้าลงซบตักมารดาราวกับเป็น ลูกแกะแสนเชื่อง "เสด็จแม่จะทรงส่งลูกไปจริงๆ หรือ"

"ลูกแม่..." พระพันปีชันกายขึ้นเล็กน้อย แล้วชะเง้องตัวออกมา เผยให้เห็นใบหน้าที่ได้รับเครื่องประทีนโฉม

พระพันปียังสาวอยู่มาก ดูน่าจะอายุแค่สามสิบกว่าเท่านั้น ใบหน้า หอมดจงดงาม แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสามีเพิ่งตายจากไปหรือไม่ ถึงได้ดู ซีดเซียวเพราะบางเหลือเกิน นางหลุบตามองกระหม่อมบุตรชายพลาง ตบไหล่เขาเบาๆ แม้น้ำเสียงจะเศร้าสร้อย ทว่าท่าทางแน่วแน่มั่นคง ไม่สะท้อนความรู้สึกในใจให้เห็น

อ้อเจียงกำลังมองพระพันปีเพลินๆ ในฐานะบุคคลในประวัติศาสตร์ แต่อยู่ๆ อีกฝ่ายก็เหลือบตาขึ้นมา ทำให้ประสานสายตากันตรงๆ นางเลย นึกขึ้นมาได้ว่าตามกฎหมายห้ามมองตามใจชอบ จึงรีบก้มหน้าอย่างรวดเร็ว

"ท่านนี้คงจะเป็นผู้ทรงภูมิหวนเจือที่อยู่ในจวนเจ้ากระมัง"

เจ้าจ้งเจียวตอบว่า "อืม" อย่างใจลอย ไม่หันมามองนางด้วยซ้ำ

พระพันปีตบหลังบุตรชายให้ลุกขึ้น "เจ้าออกไปก่อน ข้ามีเรื่อง
อยากคุยกับผู้ทรงภูมิหวนเจือตามลำพัง"

เด็กหนุ่มลุกขึ้นอย่างไม่เต็มใจ ตอนที่หมุนตัวเดินผ่านอู่เจียง
ยังเหลือบมองนางด้วยสายตาคมกริบที่หนึ่ง

แน่นอนว่าอู่เจียงเข้าใจว่าเขาจะให้นางช่วยพูดแทน มิเช่นนั้นคง
ไม่พานางมาด้วย

พระพันปีสั่งให้คนม้วนม่านขึ้นไป แล้วกวักมือเรียกอู่เจียง
"เชิญผู้ทรงภูมิเข้ามาคุยกันตรงนี้"

อู่เจียงเดินเข้าไปหาช้าๆ

"ผู้ทรงภูมิอ่อนเยาว์กว่าที่ข้าคิดไว้มาก ตอนอายุเท่าเจ้า ข้ายังไม่ได้
แต่งงานมาอยู่แคว้นจ้าวด้วยซ้ำ"

อู่เจียงกำลังว้าวุ่นใจ จึงได้แต่ตอบไปว่า "เพคะ"

พระพันปีถอนหายใจ "เจ้าอายุรุ่นราวคราวเดียวกับบุตรชายข้า
ผู้ทรงภูมิถูกกักตบวางใจปล่อยออกมาเผชิญโลกอันสับสนวุ่นวาย แต่ข้า
กลับทำใจส่งบุตรชายไปแคว้นฉีไม่ลง ความคิดอ่านของข้าไม่อาจเทียบกับ
ปราชญ์ได้เลยจริงๆ"

อู่เจียงเอ่ยถามออกไปอย่างอดใจไม่อยู่ "พระพันปีทรงปฏิเสธ
ข้อเสนอแนะของชู่...ท่านเสนาบดีฝ่ายซ้ายจริงๆ หรือเพคะ"

พระพันปีแค้นยั้มพลงพยักหน้า "สติปัญญาของขุนนางก็เหมือน
ภาษีของราษฎรนั่นแหละ บางครั้งจำเป็นต้องบังคับกันถึงจะมีให้ แต่ถ้า

ปีใดผลผลิตไม่ดี รีดเค้นเช่นไรก็ไม่เจ่าย แคว้นจ้าวเวลานี้อยู่ในวิกฤต เป็นตาย ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าพวกเขาคิดหาทางออกไม่ได้อีกแล้วจริงๆ ข้าก็ยังอยากประวิงเวลาเพื่อบุตรชายตนเอง แต่อันที่จริงข้าได้ตัดสินใจ แต่แรกแล้ว"

อี่เจียงไม่คิดเลยว่าคนที่ตัดสินใจส่งนางอันจวินไปแคว้นฉีจะเป็น ตัวพระพันปีเอง ไม่เกี่ยวอะไรกับฐูลงเลยสักนิด เรียกว่าเป็นคนละคนกับ พระพันปีจ้าวที่หนังสือเรียนเขียนไว้ว่าดีแต่ปกป้องบุตรชายอย่างไม่สนใจ เหตุผลใดๆ โดยสิ้นเชิง

พระพันปียิ้มให้อี่เจียงอย่างอ่อนโยน "วันนี้ต่อไปผู้ทรงภูมิไม่มา ข้าก็ยังจะเชิญเจ้ามาพบกันสักครั้งอยู่ดี ข้ารู้ว่าผู้ทรงภูมิมาจากสำนักกุ่กู่ แต่ข้าไม่ได้อยากฟังเจ้าพูดถึงการปกครองแผ่นดิน และไม่ได้อยากให้เจ้า ช่วยคิดวิธีรับมือกับแคว้นฉิน ข้าแค่อยากให้ผู้ทรงภูมิตามจิ้งเจียวไป แคว้นฉีด้วย"

อี่เจียงผงะ "เกรงว่าหวนเจ้อจะรับหน้าที่อันใหญ่หลวงนี้ไม่ไหว"

ฝ่ายตรงข้ามยกมือปราม "ผู้ทรงภูมิอย่าได้ถ่อมตัวไปเลย คนทั้งใต้หล้า รู้กันทั่วว่าเจ้ากับกงซื่อเป็นศิษย์สำนักเดียวกัน ข้าเคยได้ยินธรรมเนียม สำนักกุ่กู่มาบ้าง ได้เจ้าไปอยู่แคว้นฉีเป็นเพื่อนจิ้งเจียว ข้าจะได้เบาใจ"

"..." อี่เจียงงงงวยกับคำพูดของพระพันปี

แต่พระพันปีไม่มีท่าทีว่าจะอธิบาย รวากับกลัวว่าอี่เจียงจะไม่ยอมไป จึงสัญญาว่าต่อไปจะมอบเงินทองและที่ดินดีๆ ให้จากนั้นก็เรียกนางกำนัล ให้พานางไปส่งที่หน้าตำหนัก โดยไม่รอฟังคำตอบจากนาง

ดังนั้นคำพูดของพระพันปีไม่ใช่คำขอร้อง แต่เป็นคำสั่ง

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าจ้าวจิ้งเจียวจะอารมณ์เสียเพียงใด อี้เจียงกลับถึงจวนก็เอาแต่หลบอยู่ในเรือนตนเอง ขนาดอยู่ห่างกันตั้งไกลยังได้ยินเสียงเด็กหนุ่มทำลายข้าวของ พวกบ่าวไพร่ต่างพากันกลัวจนไม่กล้าเข้าไปใกล้ เพราะเกรงว่าตนเองจะแชนขาดหรือขาด่วน คือนั่นทั่วทั้งจวนนางอันจวินจึงมีแต่ความระส่ำระสาย

จวบจนกลางดึก โทษะของจ้าวจิ้งเจียวจึงพอสงบลงบ้างแล้ว ไม่มีเสียงขว้างปาข้าวของดังมาให้ได้ยินอีก อี้เจียงเตรียมตัวเข้านอน สาวใช้ก็วิ่งเข้ามาบอกเสียก่อนว่านางอันจวินเรียกนางไปพบ

นางเดินไปที่ห้องโถงใหญ่อย่างอกสั่นขวัญแขวน แล้วพบว่าเผยวอนกับตันคุยก็อยู่ด้วย เห็นซีทีเอาแต่หลบหน้านางมาตั้งแต่นั้นนั้นก็อยู่เช่นกัน แก้มข้างหนึ่งยังบวมโย้ไม่หาย

จ้าวจิ้งเจียวนั่งอยู่ที่โต๊ะ ยังคงใส่ชุดทางการชุดเดิมตั้งแต่กลับออกจากวังหลวง เขากวาดตามองคนทั้งสี่พร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า "พวกเจ้าทั้งสี่อยู่ในจวนของข้ามาได้ระยะหนึ่งแล้ว นางอันจวินคนนี้จะได้ใช้ชีวิตสบายๆ อีกแค่ไม่กี่วันก็ต้องไปเป็นตัวประกันที่แคว้นฉิน นอกจากผู้ทรงภูมิหวนเจ้อ คนอื่นอยากอยู่ต่อหรือจากไปก็เชิญเลือกได้ตามใจ จิ้งเจียวจะไม่บังคับฝืนใจแน่นอน"

ทั้งสามคนหันไปมองหน้ากัน ตันคุยตกใจกว่าใคร คอยส่งสายตามาให้อี้เจียงไม่หยุด เหมือนอยากถามว่าเหตุใดนางถึงถูกกันออกไปแค่คนเดียว

จ้าวจิ้งเจียวคงเพลียแล้วถึงได้โบกมือ "ทุกคนกลับไปคิดให้ดี อยากไปก็ไปได้ทุกเมื่อ ไม่อยากไปก็เตรียมตัวกับสัณหาระแล้วกัน"

ทั้งสี่ค่านับแล้วเดินออกมา เชนซี่จำข้าวเร็วกว่าทุกคน พอออกจากห้องโถงได้ก็หายวับไปในความมืดทันที

ส่วนอี่เจียงต่อให้อยากวิ่งก็วิ่งไม่ได้ เพราะถูกตันคุดกับผยยวนจับตัวมาซักไซ้ จนความม่งวงเสียวเล็กๆ ที่มีกระเจิงหายไปหมด

ไม่ถนัดเลยกว่าจะกลับถึงเรือนได้ แต่นางก็หลับไม่ลงเสียแล้ว นางนอนพลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียงพลางคิดถึงคำพูดของพระพันปีเจ้า

เหตุใดพระพันปีถึงได้พูดถึงกงซีอู๋ เท้าที่ฟัง เนื่องจากนางกับกงซีอู๋เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกัน และพระพันปีก็รู้ธรรมเนียมสำนักกู่กู่ ดังนั้นจึงส่งนางไปแคว้นฉี

ธรรมเนียมสำนักกู่กู่คืออะไร ศิษย์สำนักเดียวกันห้าห้ากันเอง?

ดังนั้นเจตนาของพระพันปีก็คือ...นางกับกงซีอู๋จะต่อสู้กัน ถึงได้ส่งนางไป? หรือพูดอีกนัยหนึ่ง พระพันปีต้องการใช้นางคอยขัดข้อกับกงซีอู๋ไม่ให้ฉางอันจวินลำบาก?

แสดงว่ากงซีอู๋อยู่ที่แคว้นฉี?

สมองของอี่เจียงกระจ่างชัดขึ้นมา นางลุกขึ้นนั่ง จดตะเกียง แล้วค้นจดหมายของกงซีอู๋ออกมาอ่าน

ไม่ได้อ่านมาหลายวัน จดหมายฉบับนี้ให้ความรู้สึกเหมือนเพิ่งเคยอ่าน อี่เจียงไปนั่งเบี่ยงหน้าตะเกียง ค่อยๆ อ่านทีละคำด้วยความปลานปลัดม

ไม่คิดเลยว่าเนื้อความในจดหมายจะเป็นเช่นนี้ กงซีอู๋เขียนบอกนางอย่างชัดเจนว่าผิงหยวนจวินถูกเชิญตัวไปแคว้นฉินแล้ว แคว้นจ้าวจะตกอยู่ในอันตราย และต้องขอความช่วยเหลือจากแคว้นพันธมิตร ซึ่งจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกจากแคว้นฉี แคว้นฉีในเวลานี้อยู่ใต้การปกครองของ

สตรี ความคิดความอ่านละเอียดหยาบหยาบและซี้กั้วล ไม่กล้าได้กล้าเสีย จะต้องขอตัวประกันแน่ และนางอันจวินก็เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด นางอันจวิน คนนี้ไม่ใช่เจ้านายที่ดีอะไร หากนางไม่มีแผนรับมือแต่แรก ก็ควรตีตัวจากมาเสีย

อี่เจียงเอามือเท้าคางที่แทบตกลงมาเพราะอ้าปากค้างด้วยความอึ้งงัน หากต้องสู้กับคนเช่นนี้ นางควรรีบวางอาวุธยอมแพ้เสียแต่เนิ่นๆ ดีกว่า

พอฟ้าสาง คนในจวนนางอันจวินก็หายไปคนหนึ่ง

เฉินซีที่ประกาศตัวว่าจงรักภักดีต่อเจ้านายที่สุดเลือกปิ่นกำแพงหนีไปตั้งแต่กลางดึกเมื่อคืน ตอนนี้อยู่ไม่เห็นแม้แต่เงา

ตอนที่เผยแพร่เรื่องนี้มาบอกให้อี่เจียงรู้ นางกำลังยกธารสชาติแยขึ้นจรดปากเพื่อกันไม่ให้ตนเองสัปหงก

เผยแพร่ลงฝั่งตรงข้าม ใช้ม้วนหนังสือไม้ไผ่เคาะโต๊ะโดยแรงแล้วรำพึงรำพันว่า... "ใจคนยากแท้ยิ่งถึง ไม่อยากเชื่อเลยว่าคนเราจะไร้มนธรรมได้เพียงนี้" จากนั้นก็ทบทวนตนเองเป็นการใหญ่ที่แต่ก่อนเห็นเฉินซีเป็นสหายและยอมอ่อนข้อให้โดยตลอด

ในเวลาต่อมาตันคุยกี้เดินเข้ามาบอกให้เก็บสัมภาระ

"เร็วถึงเพียงนี้เลยหรือ" อี่เจียงประหลาดใจ

มือกระป๋ปักษ์หน้า ท่าทางไม่แจ่มใสสัก "แคว้นจ้าวกำลังต้องการทัพหนุน ย่อมต้องส่งตัวประกันไปให้โดยเร็ว รถม้าจากวังหลวงจอดอยู่หน้าประตูจวนแล้วขอรับ"

เผยยวนได้ยืนเช่นนั้นก็ไม่ไอ้เอ๋ รีบลุกขึ้นเอ่ยลาทันที "ข้าทอดทิ้งนายท่านไม่ได้ จะติดตามรับใช้จนถึงที่สุด ขอตัวไปเก็บสัมภาระก่อน"

อี่เจียงคั่นม้วนหนังสือไม้ไผ่ที่ใช้เขียนบันทึกประจำวันออกมาเก็บใส่ห่อสัมภาระด้วยกันกับเสื้อผ้า ซึ่งได้มาแค่ห่อเล็กๆ เท่านั้น ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้กลับมาอีก ยิ่งเงินทองกับที่ดินดีๆ ที่เป็นเช่นภาพลวงตานั้นยิ่งไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้มาครอง นางกวาดตามองรอบเรือน รู้สึกไม่อยากจากไปเลยจริงๆ

ยังคิดว่างานที่อยู่อำจรถนอยู่ที่แคว้นฉี นางยิ่งว่าวุ่นไม่เป็นสุข

ต้นคุยเองก็กลับเรือนไปเก็บสัมภาระ สักพักก็กลับมาอีกครั้ง เพื่อเรียกอี่เจียงให้ออกเดินทาง แต่พบว่านางไม่อยู่ในเรือน เขาเดินหารอบเรือนหนึ่งรอบถึงเห็นว่านางขึ้นไปนั่งยองๆ อยู่บนต้นไม้ที่ปลูกชิดกำแพง มีห่อสัมภาระสะพายหลัง มือหนึ่งจับขอบกำแพง สะอึกตัวออกไปข้างนอกแล้วกว่าครึ่ง เขารีบร้องถาม "แม่นางกำลังทำอะไรอยู่"

อี่เจียงหมุนคอมามองอย่างไม่เต็มใจนัก แต่น้ำเสียงยังสูงส่งเยือกเย็นเหมือนปกติ "เอ่อ...ข้ารู้สึกวุ่นๆ ไปแคว้นฉีด้วยก็ทำอะไรไม่ได้ เดิมทีข้าก็แค่มาอยู่ที่นี้ตามคำสั่งของผิงหยวนจวิน ตอนนี้ผิงหยวนจวินอยู่ในแคว้นฉิน ส่วนฉางอันจวินต้องไปแคว้นฉี แผนนี้คงไม่มีทางเป็นไปได้แล้วละ"

ต้นคุยเบิกตากว้างแล้วเขย่งเท้าไปดึงแขนอี่เจียงเอาไว้ "แม่นางพูดจาเช่นนี้ได้อย่างไร ท่านรับปากผิงหยวนจวินไว้แล้วนะ!"

นางขมวดคิ้ว "ไม่ได้ทำสัญญากันสักหน่อย รับปากด้วยคำพูดที่นับด้วยหรือ"

โทสะกรุ่นๆ เริ่มปรากฏขึ้นในดวงตาต้นคุย "วิญญูชนต้องรู้จัก

ทดแทนคุณ รักษาสาส์นจะ พูดคำใดคำนั้น ผิงหยวนจวินช่วยแม่นางออกมา
แม่นางจะเสียสัตย์ได้หรือ"

อี้เจียงเถียงไม่ออก พอลองคิดดูโดยละเอียดก็รู้สึกผิดนิดๆ

นางตัดสินใจเองว่าคนโบราณโง่เขลา ไม่รู้จักยึดหยุ่น แต่ลืมไปว่า
นี่เป็นคุณธรรมล้ำค่าที่หายากที่สุด คุณธรรมข้อนี้ถูกกลบเลือนไปกับ
กาลเวลานับพันปี ในขณะที่นางกลับเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดา

"เจ้าพูดถูก เมื่อครูซ้าก็แค่ล้อเล่นเท่านั้น"

ตันคุยถอนหายใจ "คุยรู้อยู่แล้วว่าแม่นางต้องไม่ใช่คนเช่นนั้น"

อี้เจียงที่ถูกเขาประคองลงมาอย่างระมัดระวังยิ่งมิได้เหยยักกว่า
ตอนร้องไห้ "แน่นนอนอยู่แล้ว"

3

ศิษย์พี่ออกโรง

ทหารทำหน้าที่เปิดทาง ราษฎรออกมามุงดูทั้งสองฝั่ง สายลมอบอุ่น แต่ก็เจือไอเย็นอยู่บ้างเล็กน้อย เมืองหนานตันให้บรรยากาศที่ผิดแปลกและคุ้นเคยในเวลาเดียวกัน

พระพันปีจ้าวคงจะสงสารบุตรชาย ขบวนรถม้าอารักขาจึงยิ่งใหญ่ ทรงเกียรติ มีขุนนางส่งเสด็จเชิญจ้าวจิ้งเจียวออกจากจวน วันนี้เขาสวมชุดแขนกว้างสีเข้ม ก้าวขึ้นรถโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว อัจฉริยะที่มองอยู่ไกลๆ รู้สึกสงสารเล็กน้อย ถึงอย่างไรเจ้าตัวก็เป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง

ต้นคุยกับเผยยวนนั่งเบียดกันในรถม้าคันข้างหลัง จวบจนอัจฉริยะขึ้นรถแล้ว ทั้งสองถึงได้ยอมสงบปากสงบคำ ไม่ต่อล้อต่อเถียงกันอีก

ออกเดินทางยามเย็น* ตอนรถแล่นออกจากประตูเมือง ดวงอาทิตย์

* ยามเย็น คือช่วงเวลา 07.00 น. ถึง 09.00 น.

กำลังลอยเด่นอยู่บนฟ้าพอดี รถคันหน้าพลันหยุดแล่น รถที่อี่เจียงนั่งอยู่ จึงต้องหยุดตาม นางโผล่หน้าออกไป เห็นจ้าวจิ้งเจียวชะโงกตัวออกจาก รมมองไปยังที่สูงทางด้านหลัง จากนั้นก็ดึงสายตากลับมาด้วยสีหน้า ราบเรียบไร้ความรู้สึก

ขบวนรถแล่นต่อ นางมองตามสายตาเมื่อครู่ของเขาด้วยความ อยากู๋ ขุนนางกลุ่มหนึ่งยืนอยู่บนประตูเมือง ตรงกลางสุดมีบุรุษคนหนึ่ง ยืนด้านลมยกแขนประสานกัน ใ้ชุดสีดำ สวมมาลาห้อยมุขบนศีรษะ เสือแขนกว้างปลิวสะบัดตามลม ดูลักษณะก็รู้ว่าต้องเป็นจ้าวหวังตัน

ท่าทางจ้าวหวังตันจะเป็นห่วงน้องชายคนนี้อยู่มาก เสียดยาที่ จ้าวจิ้งเจียวเมินไ้

ด้านตะวันออกของแคว้นฉีติดทะเล ด้านเหนือมีเขาสูง พืชพันธุ์ อุดมสมบูรณ์ ราษฎรมีชีวิตผาสุก หลังออกเดินทางมาหลายวัน ขบวน รถม้าก็มาถึงเมืองหลินจื่อ โดยได้รับการทักทายจากแสงแดดที่แรงจ้าและ ลมภูเขาซึ่งเจือไอเย็น

เอาเข้าจริง เนื่องจากก่อนหน้านี้นอนไม่พอ เวลาที่อยู่บนรถม้า อี่เจียงจึงนั่งสัปหงกเสียส่วนใหญ่ แต่นางก็ต้องพยายามถ่างตาเพื่อรักษา ท่าที่อันเยือกเย็นสูงส่งของตนเอง จึงสะสมสะสมมาตลอดทาง ไม่ได้ สังเกตทิวทัศน์รอบตัวสักเท่าไร

เมืองหानตันส่งตัวประกันมาให้ ชาวบ้านร้านตลาดจึงพากัน ออกมาดู ทั้งยังเดินตามขบวนรถม้าจนแน่นถนน อี่เจียงขี้ตา เกาะประตูด มองออกไปข้างนอก พบว่าคนที่นั่งแต่งตัวเรียบง่ายกว่าชาวเมืองหานตัน

มากนัก มิน่าเล่าพวกเขาถึงได้แห่ออกมาดูคนแคว้นจ้าวกันอย่างครึกครื้น
ก็ที่นั้นเป็นศูนย์กลางการประทีนโคมและการแต่งกายนี่

จวบจนมาถึงโรงเตี๊ยมจุดพักม้า ชาวบ้านที่เดินตามจึงค่อยสลายตัวไป
อ้อเจียงนั่งโคลงเคลงอยู่บนรถม้ามานานเต็มที อยากกระโดดลง
ตั้งนานแล้ว พอกวาดตามองไปรอบตัวก็รู้สึกเอะใจ เพราะดูเหมือนแคว้นฉี
จะไม่ได้ส่งคนมารับ

ตลอดทางจ้าวจิ้งเจียวไม่ได้คุยกับใครทั้งนั้น เป็นที่รู้กันว่าเขา
อารมณ์ไม่ดี มาถึงที่หมายยังเจอเช่นนี้ แม้แต่ขุนนางส่งเสด็จยังเริ่มหน้าบึ้ง
อ้อเจียงมองเด็กหนุ่มลงจากรถอย่างอกสั่นขวัญผวา รวากับทุกอย่างก้าว
ของเขากระที่บลงบนใจนาง

จ้าวจิ้งเจียวเดินเข้าไปในห้องโถงเองด้วยสีหน้าขมขื่น

ขุนนางส่งเสด็จรีบตามเข้าไปพลาบบอกอย่างหัวเสีย "นางอันจวิน
อย่าโมโหไป ข้าจะไปเอาเรื่องกับราชสำนักฉีเดี๋ยวนี้แหละ!"

จ้าวจิ้งเจียวหยุดเดินแล้วหันขวับกลับมา "พวกเรามาขอความช่วยเหลือ
จากเขา ยังจะกล้าไปเอาเรื่องเขากี๋ไปเร่งให้พวกเขารีบส่งกองทัพออกไป
ดีกว่ากระมัง"

ขุนนางส่งเสด็จระอึกกระอ่วนจนพูดไม่ออก

อ้อเจียงเดินตามเข้าไปข้างในอย่างระมัดระวัง กลัวจะเผลอไปสะกิด
อารมณ์เทพผู้ยิ่งใหญ่ที่กำลังเดือดดาลคนนี้เข้า

คนทั้งขบวนเหนื่อยล้าจากการเดินทาง อุตสาหมาถึงที่พักแล้วทั้งที่
แต่ในจุดพักม้ากลับไม่มีใครมาดูแลหุงหาอาหารให้ ขุนนางส่งเสด็จยิ่ง
ไม่พอใจหนัก สุดท้ายอาหารที่อีกฝ่ายยกมาให้ก็เป็นอาหารพื้นๆ ที่ทำแบบ

ขอไปที่ อี้เจียงกินเข้าไปคำแรกยังคงยั้ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโทษของ
จ้าวจิ้งเจียวคงใกล้เคียงเปิดเต็มที่

เด็กหนุ่มไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น แต่ล้มโต๊ะหน้าคนทั้งห้อง คล้าย
ตบหน้าคนที่ดูแลจุดพักม้าของแคว้นฉืออย่างแรง

ขุนนางส่งเสด็จเห่อดก ขณะที่ศาละวอนเตรียมอาหารให้ฉางอันจวิน
ใหม่ ระหว่างนั้นก็มีข้ารับใช้สวมเสื้อชายสั้นสี่เท้าสองคนเดินเข้ามาใน
จุดพักม้า บอกว่าถือคำสั่งของมหาอำมาตย์แคว้นฉือมาเชิญฉางอันจวิน
ไปพบที่จวน

อี้เจียงที่ได้ยินเสียงโผล่หน้าออกมาดูจากในห้อง เห็นใบหน้าขมึงทึง
ของจ้าวจิ้งเจียวเข้าพอดี

เขายืนอยู่กลางห้องโถง แค้นยี้มอย่างเดือดดาล "พวกเจ้าไม่ส่ง
ขุนนางมาต้อนรับข้า ตอนนี้อย่างจะให้ข้าไปพบมหาอำมาตย์ของพวกเจ้า
ด้วยตนเอง? นี่นะหรือมารยาทของแคว้นใหญ่ ฉิหวังเป็นท่านลุงของข้า
ไม่เรียกข้าไปเข้าเฝ้าในวังหลวง แต่กลับให้ไปพบมหาอำมาตย์ก่อน
นี่นะหรือลำดับความสูงศักดิ์ของเจ้าแคว้นกับขุนนาง"

ข้ารับใช้สองคนนั้นถูกย้อนถามก็อับจนด้วยคำพูด ต่างหันไปสบตากัน
แล้วย่ำด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่าเป็นคำสั่งของมหาอำมาตย์ พวกเขา
ไม่มีสิทธิ์ถาม มีหน้าที่ทำตามคำสั่งอย่างเดียว

แม้แต่ข้ารับใช้ยังกล้าดูถูก ตั้งแต่เล็กจนโตจ้าวจิ้งเจียวไม่เคย
ถูกปฏิบัติด้วยเช่นนี้มาก่อน มือที่โพล่เอาไว้ข้างหลังกำแน่น พยายาม
ข่มอารมณ์อยู่นานถึงจะระงับโทสะเอาไว้ได้

อี้เจียงเองก็รู้สึกหดหู่ใจ องค์ชายที่ใครต่อใครพากันเอาอกเอาใจ

พลันร่วงตกลมพัดภายในชั่วข้ามคืน ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นออกจะรุนแรงเกินไปสักหน่อยแล้ว

ผ่านไปพักใหญ่จ้าวจิ้งเจียวถึงได้คลายกำปั้นออก แล้วบอกซ้ำรับใช้ว่า "ข้าเพิ่งมาถึงแคว้นฉี รู้สึกไม่ค่อยสบาย ครั้นนี้จะให้หวนเจ้อซึ่งเป็นคนของข้าไปแทนก่อน"

อี่เจียงเฟิงจะชมอยู่ในใจว่าดีที่เขาเห็นแก่บ้านเมืองไม่อาละวาดนึกไม่ถึงว่าพอเขาเอ่ยปากก็เอานางไปขายเสีย นี่ นางรีบหลบกลับเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว

จ้าวจิ้งเจียวหันมามองทางนี้พอดี อาการหน้าตาของอี่เจียงเหมือนราดน้ำมันลงบนกองไฟ เพลิงโทสะที่ถูกสะกดเอาไว้ลุกโชติช่วงขึ้นมาเต็มกำลัง "ทำไม ตอนนี้แม้แต่ผู้ทรงภูมิหวนเจ้อก็กล้าไม่เห็นคำสั่งของข้าอยู่ในสายตาแล้ววี่!"

อี่เจียงยกมืออุดขมับ เปิดประตูเดินลิ่วๆ ออกมา "คำสั่งของนายท่าน หวนเจ้อไม่กล้าฝ่าฝืน"

"เรียกนายท่านได้ไม่เลวนี่!" หัวใจของจ้าวจิ้งเจียวเต็มไปด้วยความเดือดดาลที่ไร้ทางระบาย เห็นสีหน้าท่าทางนางก็ยิ่งโมโหหนักกว่าเดิม "ตั้งแต่เข้ามาอยู่ในฉวน ผู้ทรงภูมิเคยทำประโยชน์อะไรให้ข้าซึ่งเป็นนาย สักนิดบ้างหรือไม่ ข้าพยายามส่งเสริมเจ้าเต็มที่ จนปัจจุบันต้องมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ผู้ทรงภูมิเคยทำอะไรเพื่อข้าบ้างหรือ!"

อี่เจียงนิ่งอึ้ง แม้จะพูดเช่นนั้นจะไม่ยุติธรรมกับนาง แต่ก็ความจริงที่นางปฏิบัติหน้าที่ของหมิ่นเค่อบกพร่อง เพราะความสามารถมีอยู่จำกัด ยิ่งกว่านั้นคือนางปล่อยตนเองไหลไปตามเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

ถึงตอนนี้จะได้รู้แล้วว่าประวัติศาสตร์ดำเนินไปคนละเรื่องกับที่นางรู้มา โดยสิ้นเชิง

"ถ้าไม่ติดว่าเสด็จแม่ทรงสั่ง เกรงว่าป่านนี้ผู้ทรงภูมิคงจะหนีไปถึงไหนต่อไหนแล้วสินะ" พุดๆ ไปจ้าวจิ้งเจียวก็ชักกระบี่ที่ห้อยเอวออกมาอย่างเดือดตาล ทำเอาเข้ารับใช้สองคนนั้นถอยกรูดไปข้างหลังอย่างแตกตื่น

อี่เจียงเห็นเงากระบี่สะบัดวูบตรงหน้าก็หรีตถอยหนีโดยไม่รู้ตัว แต่สะดุดชายเสื้อตนเองจนล้มลงไปกับพื้น พองยหน้าขึ้นอีกทีก็ต้องชนหัวลูก เมื่อเห็นปลายกระบี่จ่ออยู่ตรงหว่างคิ้ว

ห้องโถงเต็มไปด้วยผู้คน ผู้ทรงภูมิจนเจอโดนกระบี่จ่อนั่งหมดท่าอยู่บนพื้น ชื่อเสียงคงปั่นป่วนยับยั้งหมดแล้ว นางพลันเข้าใจความรู้สึกของจ้าวจิ้งเจียวขึ้นมา เขาคงอยากให้นางตกต่ำไปด้วยกันกับเขา แต่ถึงจะเข้าใจอย่างไรก็ขออย่าให้เขาพลาดฟันกระบี่ลงมาจริงๆ แล้วกัน!

ต้นคุดที่วิ่งออกมาตามเสียงก็ร้อนใจดังไฟลน อดไม่ได้ที่จะชักกระบี่ออกมาทำท่าจะเข้าไปขวาง แต่เผยยวนรีบวิ่งเข้าไว้อย่างว่องไวพลงหันไปพูดกับจ้าวจิ้งเจียวอย่างเอาน้ำเย็นเข้าลูบ "นายท่านโปรดอย่าได้เกรี้ยวกราด อย่าให้โทสะเข้าครอบงำจนพลั้งมือทำร้ายคนมีความสามารถเลยขอรับ"

"หึ!" จ้าวจิ้งเจียวแค้นยี้ม

อี่เจียงชินกับอารมณ์แปรปรวนของจ้าวจิ้งเจียวแล้ว จึงไม่ถึงกับลนลาน หลังตั้งสติได้นางก็เอ่ยขึ้นว่า "นายท่านเอาแต่โทษว่าหวนเจ๋อไม่พยายามช่วยท่านให้รอดพ้นปัญหา ความจริงแล้วเป็นเพราะหวนเจ๋อ

มองการณ์ไกลต่างหาก สถานการณ์ในตอนนี้เป็นผลดีต่อตัวนายท่านเอง"

ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้ว "หมายความว่าอย่างไร"

นางกวาดตาไปโดยรอบราวกับจะถามว่า...ท่านคงไม่คิดจะให้ข้า
พูดตรงนี้หรือกระมัง

จ้าวจิ้งเจียวเองก็เข้าใจว่าตอนนี้มีคนอื่นอยู่ด้วย เห็นสีหน้าเยือกเย็น
ของนางก็พอจะคล้อยตามอยู่บ้าง แต่ไม่มีที่ท่าว่าจะชักกระบี่ในมือ
กลับไป

ขุนนางส่งเสด็จสังเกตเห็นน้ำค้างอันจวิน แล้วไล่คนแคว้นฉีที่ยืนมุง
โดยรอบออกไปพลางเข้ามาใกล้เกลี้ยสถานการณ์

ข้ารับใช้แคว้นฉีสองคนนั้นยังชะเง้อคอมองไม่ยอมออกไป จ้าวจิ้งเจียว
หน้าบึ้ง แน่نونว่าคำปลอบโยนย่อมไม่เข้าหู

ร่างเล็กบางของอ้อเจียงอ่อนแอเหลือเกิน แคนั่งอยู่ในท่าเดิมไม่ทันไร
ขาทั้งสองข้างก็เริ่มเป็นเหน็บ แผ่นหลังขึ้นไปด้วยเหงื่อ

ต้นคุดเห็นเช่นนั้นจึงไม่ยอมทนอีกต่อไป เขาลักเผยวอนออกจากตัว
ชักกระบี่ก้าวเข้าไปขวางหน้าจ้าวจิ้งเจียว แต่เพิ่งจะเดินเข้ามา เสียงเคร้ง
ก็ดังขึ้นข้างล่าง กระบี่เล่มหนึ่งปักเฉียงบนพื้นตรงปลายเท้าเขา ยังคงสั้น
ไปมานิดๆ นอกจากจะหยุดตีเท้าเขาได้ในทันที ยังตรึงชายเสื้อคลุมยาว
กรุยกรายของจ้าวจิ้งเจียวเอาไว้กับพื้นอีกด้วย

จ้าวจิ้งเจียวสะดุ้งเฮือก ดึงกระบี่ในมือกลับมาเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

อ้อเจียงที่ล่าคอแห้งผากไปหมดหันมอง ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่
ตรงประตูห้องโถง รูปร่างสูงโปร่ง ใสซุดขาว ครอบรัตรเกล้าหยก ใบหน้า
ซุกตอบ ดวงตาเป็นประกายลึกล้ำ

พวกแคว้นฉินที่นั่นพากันค้อมศีรษะคำนับ ถึงแม้ฉีเจียงจะไม่รู้จักอีกฝ่าย แต่ก็ถอนสายตาดูออกจากร่างนั้นไม่ได้เลย

ตอนพูดคุยเรื่องบทกวีด้วยกัน เผยยวนเคยวิเคราะห์คำว่า 'งาม' ให้นางฟังว่า 'รูปร่างหน้าตางดงาม ผิวกายผุดผ่องนวลเนียน ถือเป็นความงามขั้นต้น บุคลิกผ่าเผย อากัปกริยาสง่างาม ถือเป็นความงามชั้นกลาง และความนิ่งสงบเยือกเย็น ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่ไยดีต่อทุกสิ่งราวกับมีสายน้ำไหลรินอยู่ในใจ เป็นความงามขั้นสูง'

ตอนนั้นนางถามขึ้นว่า 'ขั้นต้นกับชั้นกลางยังบรรยายคนอยู่หรือกะนะ แต่ขั้นสูงน่าจะมีแต่เทพเท่านั้นกระมัง'

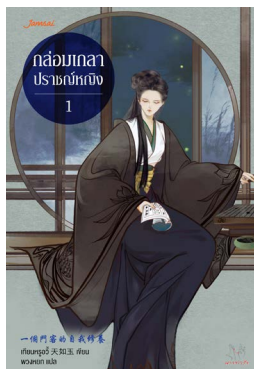
เผยยวนตอบด้วยท่าทางซึ้งซัง 'ไม่นะขอรับ มีคนที่มีความงามขั้นสูงอยู่จริง ๆ เช่นผู้ทรงภูมิหงส์'

ฉีเจียงรู้สึกเหมือนถูกทำร้ายจิตใจอย่างรุนแรง และตอนนี้การทำร้ายดังกล่าวก็เปลี่ยนเป็นความจริงให้เห็นตรงหน้า แต่ก่อนเผยยวนพูดถึงหงส์ผู้ให้นางฟังอยู่หลายครั้ง หาก้อยคำมาสรรเสริญเยินยอได้ร้อยแปดพันเก้า นางฟังแล้วก็ลื้ม แต่ตอนนี้คำชมทุกคำพลันผุดขึ้นมาในสมองอย่างแจ่มชัด

"ศิษย์พี่..." เขาคงเป็นเพียงคนเดียวที่นางรู้ว่าเป็นใครโดยไม่ต้องขอคำยืนยัน

"หงส์ผู้ เสนาบดีแคว้นฉี มาที่นี่เพื่อต้อนรับนางอันจวินโดยเฉพาะ" คนผู้นั้นค้อมตัวคารวะ ก่อนจะเหลือบตามาทางนางเล็กน้อย "ศิษย์น้อง" เผยยวนเข้าอ่อน หมดสติล้มพับไปตรงนั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6433->